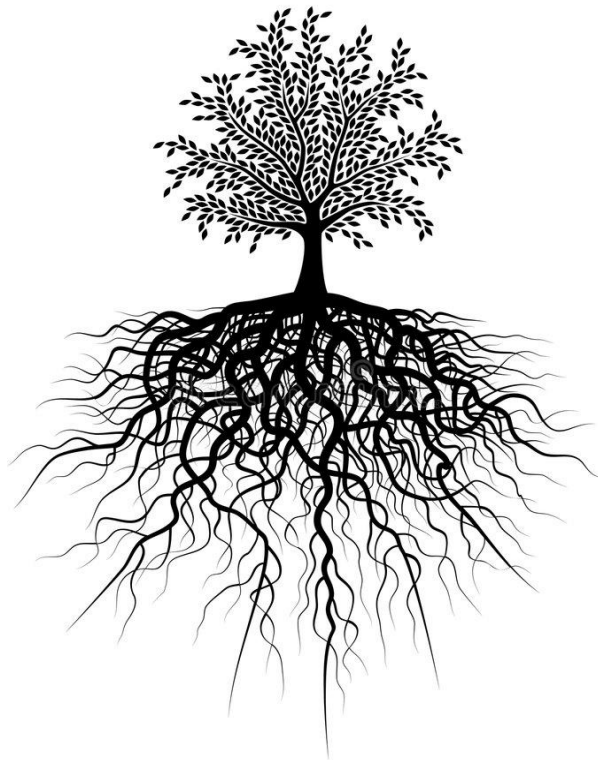

Λεωνίδας Βουρδονικόλας

ΠΑΛΙΕΣ ΡΙΖΕΣ

Αθήνα 2020

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής

Θεάτρου Πορεία

Ο Λεωνίδας Βουρδονικόλας γεννήθηκε το 1976 στην Αταλάντη Λοκρίδος. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Δημόσιας Διοίκησης του Παντείου Πανεπιστημίου και του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Ναυτιλίας του Πανεπιστημίου Πειραιά. Έχει συγγράψει τη συλλογή διηγημάτων «Η Γίδα και άλλες ιστορίες της υπαίθρου» και έχει επενδύσει με φωτογραφίες του την ποιητική συλλογή «Βαλβίδα Ασφαλείας» της Άννας Σπυράτου (Εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος). Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6932634422
email: vourdoleo@gmail.com

***

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και Θανάση Τριαρίδη.

***

Το θεατρικό έργο «Παλιές Ρίζες» του Λεωνίδα Βουρδονικόλα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Τιτίκα (60)

Ηλέκτρα (35)

Ορέστης (35)

Άλκης (65)

***

Περίληψη

Η μαντάμ Τιτίκα καλεί τα δίδυμα τέκνα της, Ορέστη και Ηλέκτρα, σε γεύμα στην έπαυλη, σαράντα ημέρες μετά τον θάνατο του πατέρα τους, Αριστείδη, με σκοπό να τους ανακοινώσει την διαθήκη του. Μητέρα και τέκνα συζητούν για τις ζωές τους και στον χώρο πηγαινοέρχεται σερβιρίζοντάς τους διακριτικά ο οικονόμος, Άλκης, ο έμπιστος της οικογενείας εδώ και σαράντα χρόνια. Ενώ η ατμόσφαιρα είναι συναισθηματικά φορτισμένη, η Τιτίκα πριν ανακοινώσει την διαθήκη και αναζητώντας την εξιλέωση, αποκαλύπτει πως την περίοδο της τεκνοποίησής της πριν από τριάντα έξι χρόνια είχε εξωσυζυγική «συνεύρεση». Τα δίδυμα μένουν άναυδα και ζητούν επιτακτικά να μάθουν όλη την αλήθεια. Ο φιλήσυχος Ορέστης εξαπολύει οργισμένη επίθεση στην μητέρα του, η οποία απτόητη τους αναφέρει πως αν θελήσουν να μάθουν για την πατρότητα κινδυνεύουν να χάσουν την μεγάλη κληρονομιά. Τα δίδυμα σοκαρισμένα, δείχνουν να αμφιταλαντεύονται μέσα στην δίνη των αποκαλύψεων. Η Τιτίκα όπως εδώ και τριανταπέντε χρόνια, αρνείται να πάρει θέση και χωρίς να αποκαλύψει στοιχεία για τον εραστή της, προχωρά στην ανακοίνωση της διαθήκης του Αριστείδη ο οποίος, παρά τις υποψίες του, αρνείται- ακόμη και μετά θάνατον- ότι τα παιδιά ήταν άλλου πατέρα, ορίζοντας πως αν με οποιονδήποτε τρόπο αποδειχθεί πως Ορέστης και Ηλέκτρα δεν είναι βιολογικά του τέκνα, αποκληρώνονται μαζί με την μητέρα τους, και η περιουσία μεταβιβάζεται σε Ορφανοτροφείο. Στο σαλόνι εισβάλλει ξαφνικά, ο Άλκης, ο οποίος επιβεβαιώνει τα λεγόμενα της Τιτίκας και ισχυρίζεται πως ίσως είναι αυτός ο πατέρας τους. Τα δίδυμα μένουν ξανά άναυδα. Η Τιτίκα λιποθυμά. Ο Άλκης, απτόητος, εκβιάζει τα δίδυμα, διεκδικώντας μερίδιο από την κληρονομιά τους για να σιωπήσει και να μην στραφεί κατά της διαθήκης.

Α' σκηνή

(Στο σαλόνι μιας έπαυλης. Στο κέντρο της σκηνής μια μεγάλη βαριά τραπέζα και τέσσερις σκαλιστές καρέκλες. Πάνω της ένα μικρό κάδρο με τη φωτογραφία ενός ηλικιωμένου. Στον κεντρικό τοίχο πίσω από την τραπέζα μια μεγάλη μπαλκονόπορτα και βαριές μπορντό κουρτίνες. Στα δεξιά, η πόρτα που οδηγεί στην κουζίνα και δίπλα της μια μαρμάρινη προτομή του Αισχύλου πάνω σε κολόνα. Αριστερά, άλλη πόρτα που οδηγεί στο υπόλοιπο σπίτι και στον τοίχο ένας ακριβός πίνακας ζωγραφικής. Πάνω από την τραπέζα ένας μεγάλος πολυέλαιος.

Η μαντάμ Τιτίκα περιφέρεται ανήσυχη, πάνω - κάτω στο χώρο, κρατώντας ένα ποτήρι με κόκκινο κρασί στο χέρι της).

Τιτίκα: Άλκηρη... Άλκηρη... (αγχωμένη) Μα που είναι επιτέλους αυτό το παιδί;

Άλκης: (εισέρχεται στη σκηνή από την κουζίνα φορώντας ποδιά και ένα γάντι κουζίνας με μια κουτάλα στο χέρι - βρίσκεται σε εγρήγορση) Με φώναξες;

Τιτίκα: (ειρωνικά) Εσύ τι λες;

Άλκης: Ότι με φώναξες.

Τιτίκα: Γάτος είσαι.

Άλκης: Τόσα χρόνια, δεν μ' έμαθες;

Τιτίκα: Και από την καλή και από την ανάποδη.

Άλκης: Κι από την ανάποδη ναι... Από την πολύ ανάποδη όμως όχι.

Τιτίκα: (τον κοιτά με λοξή ματιά - αυστηρά) Άλκη, σύνελθε...

Άλκης: (σκόβει και κάνει υπόκλιση) Βεβαίως, Υψηλοτάτη μου.

Τιτίκα: Άσε το πνεύμα και πάρε λίγο τα πόδια σου.

Άλκης: Θα είναι όλα έτοιμα στην ώρα τους.

Τιτίκα: Το τραπέζι χωρίς τραπεζομάντηλο και εσύ ακόμη με την ποδιά.

Άλκης: Κανέννας λόγος ανησυχίας... Το καστανοδαμάσκηνο έχει μπει για τα καλά στα οπίσθια της γαλοπούλας. Δηλαδή, πώς να το πούμε; Πρώτα έτσουξα

ένα λαχταριστό τρυφερότατο κάστανο μέσα της και να σου το ένα- μηδέν. Κι έπειτα πήρε σειρά ένα ζουμερό δαμάσκηνο. Και τούμπλαλιν, δαμάσκηνο - κάστανο, κάστανο - δαμάσκηνο, δαμάσκηνο - κάστανο. Πω πω απόλαυση! Τι να σου λέω... Έπειτα έτριψα-

Τιτίκα: *(τον διακόπτει)* Τι θα γίνει τώρα; Θα μάθουμε τον Τσελεμεντέ απ' έξω;

Άλκης: Όσοχι... Ίσα, ίσα... Εγώ να ενημερώσω ήθελα ότι όλα βαίνουν καλώς... Τα πρώτα πιάτα, ας πούμε, είναι ήδη έτοιμα. Αν θες κι άλλες λεπτομέρειες μπορώ να-

Τιτίκα: Φτάνει πια με αυτές τις γιουρμεδιές σου, αρικετά.

Άλκης: Καλά ντε.

Τιτίκα: Να δούμε τι μας περιμένει κι απόψε...

Άλκης: *(υπαινωκτικά)* Να μη κλάψουν μανούλες μόνο.

Τιτίκα: Οι μανούλες έχουν ήδη κλάψει πολύ και προ πολλού.

Άλκης: Κι εμείς μαζί...

Τιτίκα: Άστα αυτά σήμερα.

Άλκης: Μάλιστα.

Τιτίκα: Τι μάλιστα;

Άλκης: Πάω εγώ τώρα.

Τιτίκα: Που;

Άλκης: Να συνεχίσω.

Τιτίκα: Αααα.

Άλκης: Τι;

Τιτίκα: Τίποτα.

Άλκης: Οκέυ.

Τιτίκα: Δεν στρώνεις πρώτα;

Άλκης: Αγωνία, ε;

Τιτίκα: Πώς να μην;

Άλκης: Έλα ντε.

Τιτίκα: Δεν φέρνεις και το μπουκάλι δίπλα μου; Θα το χρειαστώ...

Άλκης: Ασφαλώς *(την κοιτά στα μάτια, αφηρημένα. Παύση - Στιγμή αμηχανίας)*

Τιτίκα: Ε, άντε ντε. Τι με κοιτάς;

Άλκης: Σκέφτομαι.

Τιτίκα: *(αυστηρά)* Έλα, άντε καμιά ώρα...

Άλκης: Φεύγω κι έρχομαι *(αποχωρεί προς την κουζίνα)*.

Τιτίκα: *(συνεχίζει να κάνει βόλτες πέρα- δώθε στο σαλόνι, με το ποτήρι στο χέρι. Κοντοστέκεται μπροστά στην τραπεζαρία και κοιτάζει την φωτογραφία στο κάδρο. Αφήνει το ποτήρι και πιάνει το κάδρο στα χέρια της. Το σφιχταγκαλιάζει).*

Αριστείδη μου... *(Κοιτά την φωτογραφία)*. Θα το μάθουμε ποτέ;

(Δείχνει να βουρκώνει. Βγάζει ένα λευκό μαντήλι από την τσέπη της, το τινάζει, το κοιτά και το ξαναβάζει στην τσέπη της χωρίς να το χρησιμοποιήσει. Αφήνει το κάδρο, ξαναπιάνει το ποτήρι και συνεχίζει τις βόλτες πέρα - δώθε στο σαλόνι. Δείχνει αγχωμένη. Μετά από ένα λεπτό κοντοστέκεται μπροστά στην τραπεζαρία και κοιτά μία μία τις καρέκλες. Κάθεται στην καρέκλα της κεφαλής της τραπεζαρίας αριστερά και κοιτάζει από εκεί τις άλλες δύο καρέκλες αριστερά και δεξιά της. Ξεροβήχει σαν να θέλει να βγάλει ανακοίνωση. Δείχνει πως δεν βολεύεται. Σηκώνεται και κάθεται στην καρέκλα που βρίσκεται στο κέντρο της τραπεζαρίας με πλάτη στην μπαλκονόπορτα. Κοιτάζει ξανά εναλλάξ αρκετές φορές τις άλλες δύο καρέκλες στις κεφαλές τις τραπεζαρίας. Τακτοποιεί τα χέρια της πάνω στο τραπέζι. Ξεροβήχει ξανά).

Εδώ είμαστε. Αυτή είναι η θέση μου τώρα πια... Άντε να δούμε...

Άλκης: *(εισέρχεται φουριόζος από την κουζίνα κρατώντας ένα μπουκάλι κρασί και ένα λευκό τραπεζομάντηλο. Η Τιτίκα ξαφνιάζεται).*

Έλα. Νάτο το φάρμακο *(αφήνει το μπουκάλι με το κόκκινο κρασί στο τραπέζι δίπλα στην προτομή)*.

Τιτίκα: Σ' ευχαριστώ. Θα πιεις κι εσύ ένα;

Άλκης: Εγώ;

Τιτίκα: Εσύ.

Άλκης: Μετά το τραπέζι.

Τιτίκα: *(κοιτά το τραπεζομάντιλο επίμονα κάνοντάς του νόημα)* Ποιο έφερρες;

Άλκης: Αυτό που άνοιξες.

Τιτίκα: Εεεεε;

Άλκης: «Παλιές Ρίζες».

Τιτίκα: Το ποιο;

Άλκης: Του Κύρου Μελά. «Παλιές Ρίζες». Αυτό το κρασί δεν ανοίξεις;

Τιτίκα: *(με δυνατή φωνή)* Το τραπεζομάντηλο παιδί μου... Ποιο κρασί; Το τραπεζομάντηλο... Της μάνας μου έφερες;

Άλκης: Αααα... Έτσι πες. Το κεντητό της κυρά- Βασιλικής έφερα, ναι. Το επίσημο *(δείχνει το τραπεζομάντηλο κι έπειτα μονολογεί)*. Ρε τι γίνεται...

Τιτίκα: Άλλος πίνει, άλλος μεθάει. Αυτό γίνεται.

Άλκης: Πάντως το κρασί είναι... *(τονίζοντας τις λέξεις)* «Πα-λιές Ρι-ζες». Με πιάνεις...

Τιτίκα: Πολύ όρεξη έχεις μου φαίνεται, μέρα που είναι...

Άλκης: *(την κοιτά άλαλος. Πάει στο τραπέζι κι αρχίζει να το φουσά από όλες τις γωνίες. Παίρνει το ποτήρι με το κρασί που είναι πάνω στο τραπέζι και το δίνει στα χέρια της Τιτίκας που τον κοιτά με απορία. Έπειτα τινάζει το τραπεζομάντιλο και το στρώνει στο τραπέζι με σχολαστικότητα. Προσπαθεί να είναι ακριβώς ίσια στρωμένο. Πάει γύρω γύρω στις τέσσερις γωνίες και μελετά σκύβοντας ότι το έχει στρώσει με την μεγαλύτερη δυνατή ακρίβεια. Η Τιτίκα συνεχίζει να τον παρακολουθεί με απορία)*.

Τιτίκα: Τελείωσες;

Άλκης: Σχεδόν...

Τιτίκα: Είσαι και γρήγορος...

(Παύση - Ο Άλκης συνεχίζει την σχολαστική «ζυγοστάθμιση» του τραπεζομάντιλου).

Άλκης: Την θυμάσαι καθόλου την μητέρα σου;

Τιτίκα: Μπορώ κι αλλιώς, τέτοιες μέρες;

Άλκης: Λογικό.

Τιτίκα: *(απορώντας έντονα)* Τι εννοείς;

Άλκης: Ένας φρέσκος θάνατος μας πάει πίσω σε παλιούς.

Τιτίκα: Αλήθεια είναι.

Άλκης: Θετικά;

Τιτίκα: Πως είπες;

Άλκης: Λέω. Θετικά;

Τιτίκα: Τι θετικά;

Άλκης: Σου φέρνει θετικές αναμνήσεις η μητέρα;

Τιτίκα: Όχι ακριβώς...

Άλκης: Σωστά.

Τιτίκα: Μα όπως ξέρεις με μεγάλωσε μόνη της. Οπότε...

Άλκης: Οπότε;

Τιτίκα: Τα σβήνω όλα και κρατάω τα όμορφα.

(Γιάση- Ο Άλκης ολοκληρώνει το στρώσιμο με μια χαρακτηριστική κίνηση των χεριών του, ότι τελείωσε).

Άλκης: Θαυμάσια!

Τιτίκα: Έχεις μια τάση σήμερα για αναπολήσεις.

Άλκης: *(υπαινικτικά)* Είναι η μέρα...

Τιτίκα: Είναι η μέρα, ναι...

Άλκης: Λοιπόν, να φέρνω και τα σερβίτσια, σιγά- σιγά. Μην μας βρουν απροετοίμαστους, όπως επισημάνατε πολύ σωστά, ωραιότητα μου κυρία.

Τιτίκα: Έτσι μπράβο.

(Χτυπά το σταθερό τηλέφωνο. Ο Άλκης σπεύδει να σηκώσει το ακουστικό, μα πριν μιλήσει η Τιτίκα του το παίρνει από το χέρι και απαντά).

Παρακαλώ... Ναι... Ναι... Αααα, μάλιστα...

Μα, αυτά έχει το κέντρο αγάπη μου. Τα ξέρατε, δεν τα ξέρατε; Τι να σας πω εγώ τώρα; Φυσιικό είναι να μπλέξατε... Αφήσατε τα όμορφα προάστειά μας για να μείνετε στα κέντρα. Τι να σας κάνω εγώ, δηλαδή; Δε μας υπολογίζετε εμάς τους μεγάλους όταν σας τα λέμε... Γινόμαστε και γραφικοί από πάνω.

Ναι... ναι... Καλά, καλά... Θα τα πούμε από κοντά αυτά... Μα για να σου πω. Γιατί καλέσατε στο σταθερό;

Πως...; Τι δεν έχει σήμα; *(πιάνει το κινητό της τηλέφωνο και το κοιτά)* Πάλι τα ίδια. Μα είναι τεχνολογία αυτή, τώρα...; Φάιβ Τζι σου λέει μετά και τριχες κατσαρές... Δεν πάει άλλο. Αλλαγή παρόχου αύριο, μπας και δω άσπρη μέρα.

Ναι... ναι... Εντάξει... Σας περιμένουμε ανυπομόνως, όπως και να 'χει. Κάλιο αργά παρά αργότερα που λένε... Με το καλό.

(Κατεβάζει το ακουστικό. Χτυπά τον Άλκη στον ώμο φιλικά).

Εντάξει. Με το πάσο σου.

Άλκης: Γιατί αυτό;

Τιτίκα: Θ' αργήσουν λίγο.

Άλκης: Δεν έγινε κάτι, ε;

Τιτίκα: Όχι, όλα καλά.

Άλκης: Τότε;

Τιτίκα: Η κίνηση, δεν κατάλαβες, παιδί μου;

Άλκης: Η αιώνια. Του κέντρου. Την ξέρω 'γω αυτήν...

Τιτίκα: *(ειρωνικά)* Όλα τα ξέρεις εσύ.

Άλκης: *(γελάει σαρκαστικά)* ... να σου βάλω οπότε και κανένα μεζεδάκι από τα πρώτα; Ξεροσφύρι θα σε χαλάσει.

Τιτίκα: Ωρες, ώρες -

Άλκης: «κατεβάζεις κάτι ιδέες»... Το έχω μάθει απ' έξω κι αυτό.

Τιτίκα: Τι θα μου βάλεις;

Άλκης: Μπρικ σολομού, θα σου βάλω. Τι άλλο να σου βάλω;

Τιτίκα: Το αγαπημένο μου;

Άλκης: Εμ.

Τιτίκα: Άντε λοιπόν...

(Ο Άλκης πλησιάζει τον αριστερό τοίχο με τον πίνακα ζωγραφικής και τον κουνάει αριστερά - δεξιά για να τον ισιώσει. Τον κοιτά από μακριά και αναχωρεί ικανοποιημένος για την κουζίνα. Η Τιτίκα προσεγγίζει την μπαλκονόπορτα, σέρνει την κουρτίνα και κοιτά έξω).

Τιτίκα: *(αναστενάζει και μονολογεί)* Τι ησυχία κι αυτή σήμερα. Εκκωφαντική!

(Ξαφνικά αστράφτει κι έπειτα μπουμπουνίζει. Η Τιτίκα σκιάζεται).

Στιγμαία συσκότιση

Β' σκηνή

(Η τραπεζαρία είναι στρωμένη με φαγητά. Η μαντάμ Τιτίκα κάθεται στην κεντρική καρέκλα με πλάτη στην μπαλκονόπορτα, ο Ορέστης στην δεξιά κεφαλή της τραπεζαρίας και η Ηλέκτρα στην αριστερή κεφαλή. Και οι τρεις τους πίνουν κρασί).

Ηλέκτρα: Καλά ε; Άπαιχτη αυτή η γαλοπούλα. Οργίασε πάλι ο Αλιβιάδης!

Τιτίκα: Σου έχω πει, καλύτερα να τις αποφεύγεις αυτές τις λέξεις.

Ηλέκτρα: Άσε μας, ρε Τιτίκα, τώρα...

Τιτίκα: Τι άσε μας, χρυσό μου;

Ηλέκτρα: Δηλαδή τι θα προτιμούσες; Αρίστευσε; Ζωγράφισε; Τα έδωσε όλα, μήπως;

Τιτίκα: Για το άλλο λέω. Άκου «άπαιχτη»...

Ηλέκτρα: Αυτό το κόλλημά σου με την ελληνική γλώσσα. Εσύ κι ο Μπαμπινιώτης.

Τιτίκα: Ε, όχι ακριβώς.

Ορέστης: *(με παραινέση)* Σας παρακαλώ. Ούτε ώρα δεν έχει περάσει κι εσείς...

Ηλέκτρα: Στην οικοδέσποινα να τα πεις.

Ορέστης: Έλα τώρα, Ηλέκτρα. Λίγος σεβασμός δε βλάπτει.

Ηλέκτρα: Άσε μας, ρε Ορέστη. Μια ζωή στην πίεση.

Τιτίκα: Από αγάπη-

Ηλέκτρα: ...μας έπνιγες.

Ορέστης: *(με παραινέση)* Ηλέκτρα...

Ηλέκτρα: Ο κλασικός, ο μαμάκιος, ο Έλληνας. Ό,τι πει η μανούλα.

Τιτίκα: Τον αδικείς τον-

Ηλέκτρα: Μόνος του αδικείται.

Ορέστης: Καλά έτσι θα το πάμε σήμερα; Τέτοια μέρα... Σας παρακάλεσα.

Τιτίκα: Έχει δίκιο ο Ορέστης νομίζω. Ανακωχή.

Ορέστης: Ε, δε θα ‘πρεπε;

Τιτίκα: Θα το απαιτούσε κι ο Αριστείδης μου.

Ηλέκτρα: Μπα! Μας πήρε ο καημός, τώρα;

Ορέστης: *(αγριεμένος)* Τέλος!

Ηλέκτρα: Οκέυ. Κόβω.

Τιτίκα: *(ξεροβήχει)* Λοιπόν, Ορέστη; Δεν μας είπες. Πως πάει το δεύτερο βιβλίο σου;

Ορέστης: Το παλεύω, μητέρα. Ξέρεις...

Τιτίκα: Κατάλαβα...

Ορέστης: Τι;

Ηλέκτρα: *(μονολογεί)* Ας είναι καλά ο μπαμπάς...

Ορέστης: Ψάχνω...

Ηλέκτρα: *(μονολογεί)* ... εκεί που βρίσκεται δηλαδή.

Τιτίκα: Το ξέρω, Ορέστη μου. Είναι κοντά η μέρα που θα διαπρέψεις, είμαι σίγουρη.

Ηλέκτρα: Κανείς δεν έζησε μόνο από το συγγραφιλί, αδερφέ. Μονάχα οι φτασμένοι-

Τιτίκα: Ο Ορέστης δεν έχει ανάγκη από χρήματα.

Ηλέκτρα: Αυτό δεν είπα κι εγώ; Ας είναι καλά ο μπαμπάς.

Τιτίκα: Ε, ναι λοιπόν. Ας είναι καλά ο μπαμπάς... Και για τον Ορέστη και για την Αυτής Μεγαλειότητά σου. Αλήθεια, εσύ;

Ηλέκτρα: Εγώ τι;

Τιτίκα: Κανά ρολάκι, πήραμε;

Ηλέκτρα: Να την πάλι...

Ορέστης: Έλα μητέρα, ανακωχή δεν είπαμε;

Ηλέκτρα: Θα έρθει και η ώρα μου... *(ειρωνικά)* ...μαμά. Για τον Ορέστη μιλούσαμε...

Ορέστης: Ψάχνω ακόμη. Το έστειλα καταρχήν σε δυο εκδοτικούς και βλέπουμε.

Τιτίκα: Είμαι σίγουρη πως θα 'ναι καλά τα μαντάτα και μάλιστα σύντομα. Θέλω να είμαι η πρώτη. Μου το υπόσχεσαι;

Ορέστης: Θα είσαι. Στο υπόσχομαι.

Τιτίκα: Θα μπορούσες να μου δείξεις και το χειρόγραφο αν-

Ορέστης: Ααα, μη μου το χαλάς, τώρα. Με ξέρεις, είμαι-

Ηλέκτρα: Κολλημένος. Ούτε την δίδυμη αδελφούλα του δεν άφησε να το αγγίξει. Δεν του πήγε καλά το πρώτο και μας έγινε προληπτικός.

Τιτίκα: Πολύ χαίρομαι για σένα, Ορέστη μου. Αν και δεν...

Ορέστης: Δεν;

Τιτίκα: Δεν με αφήνεις να μιλήσω σε-

Ορέστης: Μητέρα το έχουμε ξεκαθαρίσει αυτό το θέμα νομίζω.

Τιτίκα: Ναι, μα... «συν Αθηνά και χείρα κίνει».

Ορέστης: Το ίδιο λέμε. Το μόνο χέρι όμως που χρειάζομαι είναι το δικό μου και όχι τρίτου.

Ηλέκτρα: Μην απολογείσαι, Ορέστη.

Τιτίκα: Τρίτος η μάνα σου;

Ορέστης: Δεν απολογούμαι. Αυτό που έχω πει και το ξαναλέω είναι πως ό,τι πετύχω θέλω να το πετύχω με το έργο μου, όχι με τις γνωριμίες και τα πι-αρ. Με αφήνουν αδιάφορο οι πλάγιες οδοί. Έχω κι εγώ γνωριμίες μητέρα ξέρεις, μα προτιμώ να μιλήσουν για μένα τα γραπτά μου. Όπως ακριβώς συνέβη και με το πρώτο μου βιβλίο.

Τιτίκα: Ναι αλλά, υπάρχει και η περίπτωση της-

Ορέστης: Μην ακούσω λέξη για αυτοέκδοση.

Τιτίκα: Όλοι από κάπου πρέπει να πιαστούμε.

Ηλέκτρα: Με το σταυρό στο χέρι. Γεια σου ρε αδερφέ!

Τιτίκα: Διαλέγεις τον δύσκολο δρόμο.

Ηλέκτρα: *(μυμείται την Τιτίκα - σαρκαστικά)* «Ενώ η αδερφή σου...»

Τιτίκα: Δεν είπα κάτι.

Ηλέκτρα: Έτοιμη ήσουν.

Ορέστης: Δε νομίζω ότι η Ηλέκτρα...

Ηλέκτρα: Σημασία έχει τι νομίζει η μάνα μας η ίδια.

Τιτίκα: *(υπεκφρεύγει)* Καμαρώνω όμως που αγαπιέστε.

Ηλέκτρα: Ας είναι καλά ο μπαμπάς και πάλι.

Ορέστης: Και η μητέρα, Ηλέκτρα.

Ηλέκτρα: Εντάξει, ναι... και η μητέρα, πάσο. Στο θέμα της αγάπης...

Ορέστης: Και σε άλλα, πολλά.

Ηλέκτρα: Και σε άλλα, ναι. Σε πολλά, όχι.

Ορέστης: *(χαμογελώντας - σηκώνει το ποτήρι του ψηλά)* «Αγάπησε τον άνθρωπο γιατί είσαι εσύ», έτσι μητέρα;

Τιτίκα: Ασφαλώς, Ορέστη μου, ασφαλώς. Αυτό ακριβώς... Τα λόγια του Καζαντζάκη μας. Πρώτο μας μέλημα ήταν η Αγάπη. Με Άλφα κεφαλαίο. Και κυρίως μεταξύ σας... *(με υποκριτικό παράπονο)* Κι εμάς ας μην μας αγαπούσατε και τόσο...

Ορέστης: Μητέρα, τι λες;

Ηλέκτρα: Είχες ποτέ σημάδια;

Τιτίκα: Όχι, μα...

Ηλέκτρα: Μα; Τι μα, μαμά;

Τιτίκα: Σαν να θες να μου πατάς τον κάλο, κάθε φορά. Εκεί που πονάω.

Ορέστης: Έχετε μια τάση σήμερα και οι δυό σας, τέτοια μέρα...

(μεγάλη παύση)

Τιτίκα: *(αναστενάζει)* Αααχ... Σαράντα ημέρες μαυρίλα και δάκρυα.

Ηλέκτρα: Γιατί εμείς; Δεν τον κλάψαμε εμείς;

Ορέστης: Ίσως ήταν καλύτερα έτσι.

Τιτίκα: Ίσως.

Ηλέκτρα: Ήταν! Πως δεν ήταν; Μπαμ και κάτω.

Τιτίκα: Ε;

Ορέστης: Δεν εννοούσα αυτό.

Τιτίκα: Τι λες κορίτσι μου;

Ηλέκτρα: Τι λέω ρε μάνα; *(δυναμώνει την ένταση της φωνής της)* Λέω: τι θα ήθελες; Να τον έχεις στο κρεβάτι με καρκίνους ή εγκεφαλικά και να υποφέρει; Κι εσύ να τον νταντεύεις σαν μωρό;

Τιτίκα: Όχι μα-

Ηλέκτρα: Και λίγα λέω... Τα μωρά έχουν μέλλον. Γέροι που έπεσαν, έχουν μόνο παρελθόν.

Ορέστης: «Τα μωρά απενίζουν εμπρός τους την ζωή. Οι ηλικιωμένοι τον θάνατο». Το κρατάω αυτό.

Ηλέκτρα: Ναι γράψε και το άλλο: ή από πέσιμο ή από... *(με στόμφο)* χέσιμο! Με το συμπάθιο κιόλας, μιας και τσιμπολογάμε ακόμη.

Τιτίκα: Ελάτε τώρα...

Ηλέκτρα: Μάνα, δεν ήταν και μικρός ο πατέρας.

Τιτίκα: Ούτε εβδομήντα πέντε-

Ηλέκτρα: Σχεδόν στο προσδόκιμο ζωής των ανδρών.

Τιτίκα: Τόσο χαμηλό είναι;

Ορέστης: Ποιο;

Τιτίκα: Αυτό, το προσδόκιμο.

Ηλέκτρα: Χαμηλό τα εβδομήντα οχτώ έτη;

Τιτίκα: Πάρα πολύ χαμηλό!

Ηλέκτρα: *(γελώντας)* Έχεις πλάκα...

Ορέστης: Για την Ελλάδα μιλάμε.

Τιτίκα: Καλά πως-

Ορέστης: Το ψάξαμε από περιέργεια.

Ηλέκτρα: Τι να πουν και οι Σομαλοί, δηλαδή;

Τιτίκα: Τι να πουν, αυτοί;

Ηλέκτρα: Πενήντα ένα χρονάκια, μάνααα! Τόσο αντέχουν.

Τιτίκα: *(με έντονη απορία)* Τι;

Ηλέκτρα: Η πείνα, Τιτίκα. Η πείνα... Όσο εμείς οι πλούσιοι-

(Ηλέκτρα και Ορέστης μιλούν για λίγο ταυτόχρονα).

Ορέστης: Μη νομιζεις μητέρα. Και παγκοσμίως το προσδόκιμο των ανδρών τα εξήντα επτά είναι.

Ηλέκτρα: ...συνεχίζουμε να ζούμε σε βάρος των φτωχών...

Τιτίκα: Ναι...

Ηλέκτρα: ...ο κόσμος θα πεινά.

Ορέστης: Καλώς το προλεταριάτο.

Ηλέκτρα: Οπότε μάνα, μια χαρά έφυγε ο κύριος Αριστείδης. Όρθιος και με ψηλά το κεφάλι.

Ορέστης: Πλήρης ημερών.

Τιτίκα: Μάλιστα.

Ηλέκτρα: Τι μάλιστα, μάδερ;

Τιτίκα: Τέλος πάντων... Στο θέμα μας.

Ορέστης: Ποιο ακριβώς;

(Στην σκηνή εμφανίζεται ξαφνικά από την κουζίνα ο Άλκης).

Άλκης: Συγγνώμη για την πρωτοβουλία, μα πάει ώρα που-

Τιτίκα: Είσαι καλά, παιδί μου;

Ηλέκτρα: *(απευθυνόμενη στον Άλκη)* Που 'σαι ρε γίγαντα τόση ώρα;

Άλκης: Άλκης απλά.

Ηλέκτρα: Άλκη απλά, σε πάω.

Άλκης: Κι εγώ, όμως.

Ηλέκτρα: Τι έκανες ρε μπαγάσα στην γαλοπούλα;

Άλκης: Κάστανο- δαμάσκηνο-

Τιτίκα: ...δαμάσκηνο- κάστανο. Άσε, το 'χουμε μάθει απ' έξω το ποιηματάκι.

Ηλέκτρα: Κάτσε ρε μάνα ν' ακούσουμε. Τόσα χρόνια διαπρέπει ο άνθρωπος...

Τιτίκα: Μπα; Σαν αργά δε σε πήρε ο πόνος για την κουζίνα;

Ηλέκτρα: Πήρα απ' τη μάνα μου.

Ορέστης: Δεν σας αντέχω.

Τιτίκα: *(απευθυνόμενη στον Άλκη)* Σε φώναζε κανείς εσένα;

Άλκης: Με όλο το θάρρος...

Τιτίκα: Περίσσιο, μάλλον!

Άλκης: Πάει ώρα που... *(κοφτά και νευριασμένος)* Μήπως χρειάζεστε κάτι;

Τιτίκα: Αν χρειαζόμασταν-

Ηλέκτρα: Ωωω, ρε Τιτίκα. Αυταρχική μέχρι το κόκκαλο. Δικός μας άνθρωπος ο Αλκιβιάδης.

Ορέστης: Εδώ έχει δικιο η Ηλέκτρα.

Ηλέκτρα: Τις ώρες που λείπατε στα εργοστάσια...

Ορέστης: Πες τα, τώρα.

Ηλέκτρα: ...ποιος ήταν εδώ μαζί μας;

Ορέστης: Έλα ντε.

Ηλέκτρα: Σαν δεύτερος πατέρας μας.

Ορέστης: Έτσι.

Ηλέκτρα: Και στο κάτω κάτω, ναι. Τον χρειαζόμαστε!

Ορέστης: Πως;

Ηλέκτρα: *(πιάνει το άδειο μπουκάλι του κρασιού και το σηκώνει ψηλά κοιτώντας το)*
Δε βλέπω κρασί.

Ορέστης: Ηλέκτρα, με ρέγουλο.

Ηλέκτρα: *(απευθύνεται στον Ορέστη, ειρωνικά)* Ναι μαμά.

Τιτίκα: Εντάξει Άλκη, άλλο ένα.

Άλκης: «Παλιές Ρίζες». Έτσι, μαντάμ Τιτίκα; *(κλείνει πονηρά το μάτι και αποχωρεί προς την κουζίνα)*.

Ηλέκτρα: Υπονούσε κάτι;

Ορέστης: Τι; Ποιο; Δε κατάλαβα.

Τιτίκα: *(αθώα)* Το κρασί έλεγε. Τη μάρα του κρασιού.

Ηλέκτρα: Αχά.

Τιτίκα: Ναι.

Ορέστης: Πάντως είναι το τρίτο που ανοίγουμε.

(Μεγάλη παύση και αμηχανία. Κοιτάζονται για λίγο και οι τρεις μεταξύ τους).

Τιτίκα: Λοιπόν;

Ορέστης: Ήρθε, η ώρα της Ηλέκτρας.

Τιτίκα: Μα δεν τελειώσαμε μαζί σου.

Ορέστης: Ξέρω τι θέλεις εσύ τώρα.

Τιτίκα: Να ακούσω.

Ορέστης: Τα αισθηματικά μας.

(Η Τιτίκα κουνά καταφατικά το κεφάλι και υψώνει το ποτήρι της).

Ορέστης: Στο τέλος αυτά. Ως επιδόρπιο.

Τιτίκα: *(μονολογεί ψιθυριστά χωρίς να γίνεται κατανοητή).*

Ορέστης: Τι μουρμουράς;

Τιτίκα: *(απότομα)* Κρασί. Χρειάζομαι κι άλλο κρασί.

Ορέστης: Αυτό δεν είπαμε στον Άλκη;

Ηλέκτρα: Μάνα, σε χαλάει μάλλον.

Τιτίκα: Η κουβέντα μας;

Ηλέκτρα: Το κρασί λέω.

Τιτίκα: Αα... Αυτοσό; Ίσα ίσα.

Ορέστης: Τότε;

Τιτίκα: *(κοφτά και γρήγορα)* Τότε, να τ' αφήσεις αυτά και να μου πεις.

Ορέστης: Τι να σου πω;

Τιτίκα: Τι γίνεται με εκείνη την αυταρχική, την μέγαιρα...

Ηλέκτρα: *(γελώντας)* Την Μαρία, λέει;

Ορέστης: *(σηκώνοντας τους ώμους του)* Μάλλον.

Ηλέκτρα: Τώρα; Μας την σχόλασε.

Τιτίκα: *(με ανακούφιση)* Ουφ, αγόρι μου. Επιτέλους!

Ορέστης: Κάτσε, ρε μάνα-

Τιτίκα: Αυτή παιδί μου, είχε σκοπό να σε βάλει στο παλιοβρακί της...

Ηλέκτρα: ...ενώ τώρα, θα παραμείνεις στην κιλότα της μανούλας.

Τιτίκα: Τι λες;

Ηλέκτρα: *(αυστηρά)* Μέχρι τότε θα μας κυνηγάς επιτέλους;

Τιτίκα: Εγώ δεν-

Ηλέκτρα: Δεν κουράστηκες;

Τιτίκα: Εγώ δεν-

Ηλέκτρα: Τα κλείσαμε τα δεκαοχτώ μας, εδώ και χρόνια. Τέλειωσε το έργο σου, Τιτίκα. Ήσουν το τόξο και ήμασταν τα βέλη. Τράβηξες την χορδή, μας έριξες, εκτοξευτήμαμε και πάει. Τώρα πάει...

Ορέστης: Το θυμάμαι αυτό.

Ηλέκτρα: Χαλίλ-

Ορέστης: Γκιμπράν. Ναι. «Ο Προφήτης».

Τιτίκα: Μα-

Ηλέκτρα: Τι μα και μου; Μεγαλώσαμε. Παρ' το απόφαση επιτέλους. Θα σου κάνει καλό.

Τιτίκα: *(αποφασιστικά και αγριεμένα)* Εε τώρα λοιπόν θα μιλήσω κι εγώ. Και τούτη τη φορά θα μ' ακούσετε...

Ηλέκτρα: Να μας πεις τι, πάλι;

Τιτίκα: *(με ένταση)* Μα που είναι αυτό το παιδί; Ένα ποτήρι κρασί, επιτέλους... *(φωνάζει δυνατά)* Άλκη... Άλκηγη... *(μονολογεί)* Μα τώρα που τον χρειάζομαι; *(Ο Άλκης εισέρχεται φουριόζος από την κουζίνα κρατώντας ένα μπουκάλι κρασί).*

Άλκης: Εδώ είμαι, κυρία Τιτίκα. Τσατάλια τα νεύρα μου μ' αυτές τις Παλιορίζες. Δύσκολο κρασί, ε; Περιττό να σας πω, πως χάλασε το καλό μας το ανοιχτήρι... *(απευθύνεται στον Ορέστη και την Ηλέκτρα κάνοντας με τα χέρια την κίνηση ότι ανοίγει μπουκάλι με το ανοιχτήρι)* Το πιστεύετε παιδιά; Πάλευα τόση ώρα...

Ηλέκτρα: Τι λε, ρε Άλκη;

Άλκης: Στράβωσε το τριμπουσόν, σου λέω. Με το τρυπάνι κόντεψα να τον βγάλω τον φελλό.

Τιτίκα: Και τι θες να σου πούμε τώρα; Συγχαρητήρια; Άστο κάτω και άσε μας κι εμάς σε παρακαλώ. Έχουμε σοβαρή κουβέντα, εδώ. Το κατάλαβες;

Άλκης: *(χαμογελώντας με νόημα)* Ε, ναι! Σαφώς!

(Ο Άλκης αποχωρώντας προς την κουζίνα κοιτοστέκεται μπρος στην προτομή και χαϊδεύει το κεφάλι του Αισχύλου. Ο Ορέστης και η Ηλέκτρα τον κοιτούν με περιέργεια).

Τιτίκα: Ήρθε η ώρα.

Ηλέκτρα: Ώρα ήταν...

Ορέστης: Ποια ώρα;

Τιτίκα: Για τα δικά μου.

Ορέστης: Τα δικά σου;

Τιτίκα: Τα προσωπικά μου, πώς να το πω...

Ορέστης: Μητέρα!

Ηλέκτρα: Ώπα! Για πες... Στις εννιά του μακαρίτη, άλλος μπήκε μεσ' στο σπίτι και τέτοια;

Τιτίκα: Σε παρακαλώ, Ηλέκτρα. Δεν μιλώ για το σήμερα. Το παρελθόν θέλω να...

Ορέστης: *(έκπληκτος)* Δηλαδή;

Τιτίκα: Είναι κάποια πράγματα που τα κουβαλάω μέσα μου, χρόνια τώρα... Μα έφτασε πια η ώρα...

Ηλέκτρα: Και σήμερα βρήκες;

Τιτίκα: Θα καταλάβετε...

Ορέστης: Τι ακριβώς να καταλάβουμε, μητέρα;

Ηλέκτρα: Μήπως ο Αριστείδης δεν ήταν ο πρώτος;

Τιτίκα: Ο πρώτος ήταν.

Ηλέκτρα: Μα εάν ο... *(κλείνει το μάτι και κουνάει το κεφάλι)* ...λεγάμενος δεν προϋπήρξε του Αριστείδα, τότε-

Τιτίκα: Μια περιπέτεια της στιγμής.

Ηλέκτρα: ...υπήρξε παράλληλα με τον Αριστείδη!

Ορέστης: Μητέρα τι λες; Θα τρελαθώ!

Ηλέκτρα: Κάτσε ρε αδερφέ... Για λέγε, μάνα.

Τιτίκα: Αφήστε με, σας παρακαλώ. Τόσα χρόνια με τρόμαζε αυτή η στιγμή, μα...

(Η Τιτίκα δείχνει να συγκινείται. Βγάζει από την τσέπη της το λευκό μαντήλι, το τινάζει, το κοιτά και σκουπίζει με υποκρισία τα μάτια της. Συνεχίζει να κρατά το μαντήλι στο χέρι)

Ορέστης: *(κάνει να σηκωθεί)* Μητέρα, είσαι καλά;

Τιτίκα: *(κουνά το χέρι της σαν να λέει καθίστε)* Ξέρετε... Υπήρχε μια μικρή περίοδος της ζωής μας που είχαμε λίγο απομακρυνθεί με τον πατέρα σας. Εσείς, μας ζήσατε στις στιγμές της μεγάλης μας αγάπης και ευτυχίας. Κι έτσι θα πρέπει να μας θυμάστε. Μα... *(παύση- πίνει κρασί)*

Ήταν εκεί, κάποιους μήνες πριν εσείς οι ίδιοι φέρετε τη χαρά σε τούτο το σπίτι. Λίγο προτού έρθετε στον κόσμο. Ήταν χρονιά δύσκολη για τα εργοστάσιά μας εκείνη. Ο κλάδος ψυχορραγούσε και ο Αριστείδης πάλευε με νύχια και με δόντια... Νέος τότε. Στην ηλικία σας. Μα είχε την κολόνα δίπλα του. Τον πατέρα του. Δυναμικός άνθρωπος ο παππούς σας. Δεν είχατε την τύχη... Λεβέντης κανονικός *(παύση- πίνει κρασί)*. Και δες που έτυχε τότε, πάνω στη χειρότερη στιγμή, και μας άφησε χρόνους. Ο Αριστείδης έχασε τη γη κάτω από τα πόδια του... Κι έτσι το 'ριξε στο ποτό. Τα πρωινά πάλευε στο εργοστάσιο, μα τα βράδια γυρνούσε σπίτι στουπί. Κι εγώ να βλέπω κάθε νύχτα κι έναν άλλον άνθρωπο. Δεν ήταν ο Αριστείδης μου αυτός. Δουλειά και ποτό, δουλειά και ποτό. Κι εγώ, ανάμεσα σ' αυτά, μια ασήμαντη κουκίδα, ένα σημείο μηδέν. Δεν είχα προλάβει να μπω στα διοικητικά της επιχείρησης ακόμα. Κλεισμένη στους τέσσερις τοίχους ήμουν *(πίνει μονορούφι το κρασί του ποτηριού της και ξαναγεμίζει το ποτήρι)*. Κι έτσι μοιραία ξεκίνησαν οι τσακωμοί μας. Κάθε ημέρα και μια μάχη. Για εβδομάδες... Όσπου το μοιραίο βράδυ μεθυσμένος κι εκτός εαυτού ξεπέρασε κάθε όριο. Λογοφέραμε και σήκωσε χέρι πάνω μου... Και μία και δύο φορές... Αν δεν ήταν ο Αλιβιάδης, δεν ξέρω κι εγώ τι... *(παύση - σκουπίζει με το μαντήλι τα μάτια της)*.

Ορέστης: Μητέρα, τόσα χρόνια...

Τιτίκα: Δεν ήθελα να σας πικράνω, αγόρι μου.

Ηλέκτρα: Ενώ τώρα χαρήκαμε.

Τιτίκα: Εξάλλου... τον πατέρα σας τον γνωρίσατε. Ήταν η χαρά της ζωής. Και, ναι λοιπόν, αυτός ήταν ο πραγματικός Αριστείδης. Ο Αριστείδης μας... Δεν κράτησε για πολύ εκείνο το πράγμα. Κάποιες εβδομάδες μονάχα. Μετά τον τελευταίο μας τσακωμό εκείνο το βράδυ, έφυγα απ' το σπίτι... Για δεκαπέντε ημέρες. Αυτό αποδείχθηκε σωστή κίνηση. Κάθισε και συνειδητοποίησε με ψυχραιμία ο αγαπημένος μας την κατάσταση. Και βρήκε πάλι τον εαυτό του. Εκείνον του ευγενή και καλοσυνάτου ανθρώπου. Κι έπειτα...

Ηλέκτρα: Καλά, μα το θέμα μας ήταν-

Ορέστης: Α, ρε μάνα.

Τιτίκα: Το νέο της εγκυμοσύνης μου, έδωσε άλλη ώθηση στον πατέρα σας. Σχεδόν απογειώθηκε. Έγιναν όλα μαγικά, σαν παραμύθι. Αυξήσαμε την παραγωγή. Γίναμε πρώτοι στην αγορά. Όλα είχαν αλλάξει. Η γέννησή σας ήταν ό,τι καλύτερο μας συνέβη. Και ήταν αυτή που μας έφερε ακόμη πιο κοντά. Είχαμε δεθεί πια για πάντα...

Ηλέκτρα: Μα-

Τιτίκα: Η αγάπη μας ήταν αυτή που βιώσατε. Αγνή και βαθιά...

(Παύση- πίνει μονορούφι το κρασί του ποτηριού της, έπειτα παίρνει μια πολύ βαθιά αναπνοή και κοιτώντας μπροστά της σταθερά με απλανές βλέμμα, συνεχίζει).

Το κακό όμως είχε συμβεί... Εκείνο το βράδυ της φυγής μου... Τότε που για μια και μοναδική φορά στη ζωή μου βρήκα παρηγοριά στην αγκαλιά ενός άλλου άντρα.

Ορέστης: *(έκπληκτος)* Τι;;

Τιτίκα: Δεν ζητάω συγχώρεση.

Ορέστης: *(πιάνει το κεφάλι του με τα δύο του χέρια)* Δεν είναι δυνατόν!

Τιτίκα: Έσφαλα.

Ηλέκτρα: Μα καλά ποιός-

Τιτίκα: Ήμουν όμως απελπισμένη. Και την στιγμή της αδυναμίας μου...

Ορέστης: Αρνούμαι!

Τιτίκα: Εννιά μήνες μετά γεννηθήκατε, χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει με σιγουριά πως...

(Η Ηλέκτρα μένει κολλημένη στη θέση της με ανοιχτό το στόμα).

Ορέστης: Δεν το πιστεύω! Μας κάνεις πλάκα, έτσι; *(σηκώνεται όρθιος στη θέση του και φωνάζει δυνατά)* Πες το! «Είναι ψέμα». Πες το! *(Παύση)*

(Η Ηλέκτρα μένει άναυδη με γουρλωμένα μάτια. Ο Ορέστης πετά την καρέκλα πίσω με δύναμη και ξεκινά να κάνει βόλτες νευρικά στο σαλόνι. Η Τιτίκα ανοίγει την τσάντα της βγάζει ένα κουτί με χάπια και παίρνει δύο-τρία πίνοντας μονορούφι ένα ποτήρι νερό).

Τιτίκα: Ίσως και να μην-

Ορέστης: *(πάει πάνω από το κεφάλι της)* Ίσως; Τι ίσως; *(την δείχνει κοροϊδευτικά με το χέρι του)* Ίσως λέει..

Τιτίκα: Δεν ξέρουμε αν-

Ορέστης: Αυτό μονάχα έχεις να πεις; «Δεν ξέρουμε αν..»;

(Η Ηλέκτρα αρχίζει να γελά νευρικά και με διάφορα. Ο Ορέστης και η Τιτίκα την κοιτούν αποσβολωμένοι - Παύση).

Ορέστης: Ηλέκτρα, τρελάθηκες;

(Η Ηλέκτρα συνεχίζει).

Ορέστης: *(οργισμένος)* Ηλέκτρα!

Ηλέκτρα: «Δε σκοτώνει κανείς με την οργή, αλλά με το γέλιο».

Ορέστης: Πάει το 'χασε.

Ηλέκτρα: Νίτσε.

Ορέστης: Τι Νίτσε, ρε; Η ζωή μας ολόκληρη καταρρέει.

(Η Ηλέκτρα έχει άλλη μια κρίση γέλιου).

Ορέστης: *(προς την Ηλέκτρα)* Κόφτο, τώρα!

(Ο Ορέστης κάθεται στην θέση του τραπεζιού απέναντι από αυτήν της μάνας του με πλάτη στο κοινό).

Ορέστης: Πρόδωσες τον πατέρα μας, μάνα... Τ' ακούς αυτά που λες;

Τιτίκα: Ποτέ δεν έπαψα να τον αγαπώ-

Ορέστης: Τριανταπέντε χρόνια ρε, δε το πιστεύω... *(κουνά το κεφάλι του)* Μας ήθελες και με αρχαία ονόματα... *(δείχνει την μητέρα του με το δάχτυλο - με ένταση)* Εσένα σου άξιζε το αρχαίο όνομα! Κι έπρεπε να σε λένε Κλυταιμνήστρα. Τ' ακούς; Κλυταιμνήστρα!

Ηλέκτρα: *(γελώντας)* Ναιεε. Απολύτως ναι. Κλυταιμνήστρα. Και να σε φάει λάχανο ο Ορέστης μας *(γελά ξανά)*

Ορέστης: *(οργισμένος)* Ποιος ήταν; Μίλα! *(μικρή παύση)* Γιατί δεν μιλάς; *(μικρή παύση)* Μήπως κανένας ξάδερφος του πατέρα μας; Ποιου πατέρα μας δηλαδή...; *(παύση- το βλέμμα του πέφτει στην προτομή).* Έχει δίκιο η Ηλέκτρα. Τραγωδία κανονική γίναμε εδώ μέσα... *(δείχνει την προτομή).* Νάτος και ο υπαίτιος. Ο κύριος Αισχύλος. Μήπως φταίει αυτός, μανούλα; *(παύση)* Ποιος διάλεξε τα ονόματά μας, αλήθεια; *(μικρή παύση)* Μίλα επιτέλους, τι με κοιτάς;

Τιτίκα: Δεν...

Ορέστης: Τα ήξερε ο άμοιρος τα χουνέρια σου;

Τιτίκα: Ποτέ δεν...

Ορέστης: Έπρεπε να ξέρουμε, μάννα! Έπρεπε να το ξέρουμε *(μικρή παύση)* Ποιος είναι ο πατέρας μας, μάννα; Ποιος είναι οι ρίζες μας; Ποιο είναι το αίμα μας;

Ηλέκτρα: Έλα, οκέυ.

Ορέστης : Άσε με κι εσύ... Μου καίγονται τα σωθικά!

Ηλέκτρα: Εντάξει, ρε Ορέστη.

Ορέστης: Φέρε μου ένα τσιγάρο.

Ηλέκτρα: Τι; Πάνε δέκα χρόνια...

Ορέστης: *(ουρλιάζει)* Φέρε ένα τσιγάρο! Ας πάνε και τριάντα πέντε. Φέρε μου είπα, μην πιάσω και τα δικά σου....

Ηλέκτρα: Μα τον Θεό, τούτος παλάβωσε... *(βγάζει από την τσάντα δίπλα της το πακέτο με τα τσιγάρα. Ο Ορέστης της το αρπάζει από τα χέρια και αφού το ανοίξει παίρνει ένα τσιγάρο και προσπαθεί, με τρεμάμενα χέρια, να το ανάψει. Δεν τα καταφέρνει).*

Ηρέμησε. Άσε εμένα... *(Η Ηλέκτρα του παίρνει τον αναπτήρα από το χέρι και του ανάβει με την μία το τσιγάρο. Ο Ορέστης ρουφά με μανία την πρώτη τζούρα και ξεφυσά τον καπνό στο χώρο).*

Τιτίκα: Το θέμα τώρα είναι άλλο.

Ορέστης: *(αυστηρά)* Ένα είναι το θέμα.

Τιτίκα: Εάν θέλετε να μάθετε...

Ορέστης: Εάν θέλουμε; Εσύ, δηλαδή, τι θες;

Τιτίκα: Μαζί σας είμαι.

Ορέστης: Θ' αρχίσω να γελάω κι εγώ τώρα.

Τιτίκα: Ό,τι αποφασίσετε.

Ορέστης: Σιγά μην μας εμποδίσεις κιόλας.

Τιτίκα: Θα σας στηρίξω ό,τι κι αν-

Ορέστης: Να σε κάψω Γιάννη... *(σβήνει με μένος το τσιγάρο στο τασάκι πατώντας το επίμονα)* ...να σ' αλείψω λάδι.

Ηλέκτρα: Κάτσε ρε Ορέστη. Τι εννοείς μητέρα;

Τιτίκα: Ό,τι κι αν έγινε...

Ορέστης: Ό,τι κι αν έκανες, εννοείς.

Τιτίκα: Η μόνη αλήθεια...

Ορέστης: Μπα;

Τιτίκα: ...κρύβεται στο ντι-εν-έι σας.

Ορέστης: Θαυμάσια!

Ηλέκτρα: Έχει δίκιο η μητέρα.

Ορέστης: Και βέβαια έχει δίκιο. Απόλυτο. Αύριο το πρωί κιόλας έχουμε τεστ...

Τιτίκα: Δεν είναι τόσο απλό...

Ορέστης: Μια χαρά απλό είναι. Δέκα λεπτά.

Ηλέκτρα: Γίνεται και με σάλιο *(σαλιώνει τα δάχτυλά της)*.

Τιτίκα: Το ζήτημα, εννοώ.

Ορέστης: Ορίστε;

Ηλέκτρα: Μάνα, δεν μασάμε. Θα το κάνουμε το τεστάκι μας.

Τιτίκα: Η διαθήκη.

Ηλέκτρα: Ωπα, ώπα! Τι διαθήκη;

Ορέστης: *(γελώντας νευρικά)* Σας το 'πα. Θα γελάσω κι εγώ στο τέλος.

Τιτίκα: Ο πατέρας σας μάλλον είχε υποψίες...

Ηλέκτρα: Πως, ρε μάνα;

Ορέστης: Έλεος!

Τιτίκα: Υπάρχουν όροι.

Ηλέκτρα: Στη διαθήκη;

Ορέστης: Ε, που αλλού;

Ηλέκτρα: Ω, να σου τετοιώσω...

Τιτίκα: Μου το φύλαγε το καλό, για το τέλος...

Ορέστης: Κι εσύ τι έκανες; Χαμπάρι ότι μπορεί να ήξερες;

Τιτίκα: Δεν μου είχε... *(κοφτά)*. Το έκρυβε.

Ηλέκτρα: Χα... Εσύ, μάλλον, δεν ήξερες να κρυφτείς καλά.

Τιτίκα: Η ουσία είναι πως...

Ηλέκτρα: Ναι...

Τιτίκα: ... αν αποφασίσετε να κάνετε τεστ ντι-εν-έι...

Ηλέκτρα: Ναι...

Τιτίκα: ... και αποδειχθεί πως δεν είστε παιδιά του Αριστείδη...

Ηλέκτρα: Ναι, είπαμε...

Τιτίκα: ... χάνουμε το δικαίωμα της κληρονομιάς!

Ηλέκτρα: Τιμυ;

(Η Ηλέκτρα - όπως ακριβώς ο Ορέστης πριν από λίγο - πετά την καρέκλα της πίσω με δύναμη και ξεκινά να κάνει βόλτες νευρικά στο σαλόνι).

Ορέστης: Δε το πιστεύω.

Ηλέκτρα: Θα τρελαθώ κι εγώ, δηλαδή!

Ορέστης: Α, ρε μάνα...

Ηλέκτρα: Από την μια στιγμή στην άλλη, ν' αλλάζουμε πατέρα... και από την επόμενη, ταπί και ψύχραιμοι!

Τιτίκα: Δεν είναι ακριβώς έτσι.

Ηλέκτρα: Πως είναι δηλαδή;

Τιτίκα: Μπορεί και να...

(Η Ηλέκτρα προσεγγίζει την κεντρική θέση του τραπεζιού όπου κάθεται ο Ορέστης).

Ηλέκτρα: *(απευθυνόμενη στον Ορέστη)* Σήγω!

Ορέστης: Ε;

Ηλέκτρα: Κάτσε δίπλα. Σειρά μου.

(Ο Ορέστης παραχωρεί την θέση του, σηκώνει την πεσμένη καρέκλα της Ηλέκτρας και κάθεται. Η Ηλέκτρα κάθεται τώρα απέναντι από την μητέρα της).

Ηλέκτρα: *(απευθυνόμενη στον Ορέστη)* Φέρε μου κι ένα τσιγάρο.

(Ο Ορέστης της δίνει το πακέτο που βρίσκεται δίπλα του. Η Ηλέκτρα αφού το ανοίξει παίρνει ένα τσιγάρο και προσπαθεί, με τρεμάμενα χέρια, να το ανάψει. Δεν τα καταφέρνει).

Ορέστης: Ηρέμησε. Άσε εμένα... *(Ο Ορέστης - όπως ακριβώς ο Ηλέκτρα πριν από λίγο - της παίρνει τον αναπτήρα από το χέρι και της ανάβει με τη μία το τσιγάρο. Η Ηλέκτρα ρουφά με μανία την πρώτη τζούρα και ξεφυσά τον καπνό στο χώρο).*

Ηλέκτρα: *(απευθυνόμενη στην Τιτίκα)* Λέγε!

Τιτίκα: Όπως σας είπα...

Ηλέκτρα: Όπως μας είπες...

Τιτίκα: Υπάρχει μια περίπτωση...

Ηλέκτρα: Μίλα συγκεκριμένα!

Ορέστης: Καλά, θα μιλήσει και το ντι-εν-έι.

Ηλέκτρα: Κάτσε, εσύ... Πας καλά;

Ορέστης: Μια χαρά πάω.

Ηλέκτρα: Μάλλον τρελάθηκες απ' τα μαντάτα, έτσι;

Ορέστης: Να μάθουμε τον πατέρα μας.

Ηλέκτρα: Δεν στέκεις μου φαίνεται...

Ορέστης: Θέλω να ξέρω.

Ηλέκτρα: Να ξέρεις, να ξέρεις, αλλά εγώ δε θα βρεθώ να κοιμάμαι στο δρόμο. Ξηγημένοι, έτσι;

Τιτίκα: Δε θα ήθελα να σπείρω το διχασμό, μα-

Ορέστης: Ναι, μας υποχρέωσες τώρα.

Ηλέκτρα: *(απευθυνόμενη στον Ορέστη)* Αν δεν ακούσω την διαθήκη με κάθε λεπτομέρεια, πώς είναι ακριβώς διατυπωμένη, δε πρόκειται να φύγω από 'δω

σήμερα! *(απευθυνόμενη στην Τιτίκα)* Ακούω, Τιτίκα... Καν' τα μας λιανά. Τι ακριβώς λέει η διαθήκη;

Τιτίκα: Θα τα πούμε όλα, Ηλέκτρα μου. Απλά χρειάζομαι λίγο χρόνο...

Ηλέκτρα: Χρόνο. Μάλιστα. Λίγο χρόνο.

Τιτίκα: Να ριζω λίγο νερό στο πρόσωπό μου...

Ορέστης: Άλλος παίρνει τις κρυάδες, κι άλλος-

Ηλέκτρα: Να πας μανούλα, αλλά φρόντισε γυρνώντας να μας έχεις απαντήσεις. Τα μισόλογα τέρμα. Φέρε τη διαθήκη.

Τιτίκα: Μα, ναι. Βεβαίως. Αυτό σκοπεύω.

Ηλέκτρα: Α, γεια σου.

Τιτίκα: Με συγχωρείτε.

(Η Τιτίκα αποχωρεί από την αριστερή πόρτα- Μικρή παύση).

Ηλέκτρα: Καλά εσύ έχεις σαλτάρει τελείως;

Ορέστης: Τι να μη σαλτάρω, ρε Ηλέκτρα;

Ηλέκτρα: Αυτό σε καίει;

Ορέστης: Ποιο;

Ηλέκτρα: Το τίνοσ είσαι;

Ορέστης: Ενώ εσένα;

Ηλέκτρα: Κι εμένα.

Ορέστης: Αλλά, τι;

Ηλέκτρα: Ταπί, ρε; Ταπί;

Ορέστης: Ώπα, ώπα, γιατί σε χάνω...

Ηλέκτρα: Εμ, εγώ; Δε σε έχω χάσει εγώ; Χρόνια τώρα.

Ορέστης: Ηλέκτρα, συγκεντρώσου.

Ηλέκτρα: Εσύ να μαζέψεις τα μυαλά σου. Κοκορομούλα.

Ορέστης: Καλά, καλά... Κοίτα τα δικά σου.

Ηλέκτρα: Αυτό κάνω.

(Ορέστης και Ηλέκτρα κοιτάζονται με έντονο ύφος στα μάτια - Παύση διαρκείας).

Ορέστης: Δε το πιστεύω.

Ηλέκτρα: Ούτε κι εγώ.

Ορέστης: Η ίδια μας η μάνα...

Ηλέκτρα: Α, αυτό;

Ορέστης: Εμ, ποιο άλλο;

Ηλέκτρα: Ο ίδιος μας ο πατέρας...

Ορέστης: Ε, καλά, τώρα...

Ηλέκτρα: Αν ήταν και πατέρας μας, βέβαια.

Ορέστης: Ήταν δεν ήταν, ήξερε δεν ήξερε, πατέρας κανονικός μας στάθηκε.

Ηλέκτρα: Τι λες;

Ορέστης: Δεν αλλάζει αυτό.

Ηλέκτρα: Ναι, αλλά τη διαθήκη μια χαρά μας την φόρμαρε.

Ορέστης: Ε, κάτσε ν' ακούσουμε, πρώτα.

Ηλέκτρα: Εγώ αυτό περιμένω... Εσύ βιάζεσαι για τεστάκια και ιστορίες.

Ορέστης: Να μην ξέρω; Το αίμα μου;

(Στο χώρο εμφανίζεται από την κουζίνα ο Άλκης, κρατώντας ένα μπουκάλι κρασί στο ένα χέρι και ένα ποτήρι στο άλλο).

Άλκης: Εδώ είμαι.

Ορέστης: *(απευθυνόμενος στον Άλκη)* Δεν νομίζω πως είναι η κατάλληλη στιγμή-

Άλκης: Άκουσα φασαρίες και...

Ηλέκτρα: Άλκη μου, έχουμε θέμα.

Άλκης: Γι' αυτό είμαι εδώ.

Ορέστης: Σοβαρό.

Άλκης: Γι' αυτό είμαι εδώ.

Ηλέκτρα: Δεν είναι ώρα...

Άλκης: *(αλλάζει κουβέντα)* Ένα στην υγεία σας να πιούμε, παιδιά μου...

(Ηλέκτρα και Ορέστης κοιτάζονται μεταξύ τους απορημένοι).

Να πάνε κάτω τα φαρμάκια, ντε!

Ηλέκτρα: Έτσι όπως γίναμε τώρα... *(Η Ηλέκτρα προτάσσει το ποτήρι της) Βάζε.
(Ο Άλκης σερβίρει την Ηλέκτρα).*

Άλκης: Έλα κι εσύ, άρχοντα *(Ο Άλκης σερβίρει τον Ορέστη. Έπειτα σερβίρει τον
εαυτό του και υψώνει το ποτήρι).*

Άλκης: Στα καλύτερα!

Ορέστης: Δεν τα βλέπω.

Άλκης: Τόσο πολύ;

Ορέστης: Θα τα μάθεις...

Ηλέκτρα: Άλλη ώρα.

Άλκης: Κι εσείς.

Ορέστης: Ορίστε;

Άλκης: Άλλη ώρα.

Ηλέκτρα: Όκει.

Άλκης: *(αλλάζει κουβέντα)* Άλλο πράμα πάντως αυτές οι Παλιές Ρίζες... Σας
τις αφήνω για συντροφιά και... *(κλείνοντας το μάτι)* εδώ είμαστε.

(Ο Άλκης αναχωρεί προς την κουζίνα).

Ορέστης: Τι έχει πάθει κι αυτός σήμερα;

Ηλέκτρα: Ξέρω 'γω; Λες να τα έχει μυριστεί της αλληνής...;

Ορέστης: Πάντα τα μυρίζεται όλα αυτός.

Ηλέκτρα: Ένιγουέι.

*(Ο Ορέστης παίρνει τσιγάρο από το πακέτο και το ανάβει αμέσως με επιτυχία.
Σηκώνεται από τη θέση του και αρχίζει να περπατά στο χώρο. Ρουφά με πάθος το
τσιγάρο και ξεφυσά τους καπνούς με αναστεναγμό. Η Ηλέκτρα τον κοιτά απορημένη)*

Ηλέκτρα: Τώρα αυτό θα γίνεται;

(Ο Ορέστης αδιαφορεί).

Θα φουμάρεις όλον τον Παπαστράτο;

*(Ο Ορέστης σταματά το περπάτημα και κοιτά την Ηλέκτρα. Ξεφυσάει τον καπνό και
συνεχίζει ξανά το περπάτημα).*

Ηλέκτρα: Εγώ θα έπρεπε να το κάνω αυτό...

(Ο Ορέστης την αγνοεί και συνεχίζει το περπάτημα. Η Ηλέκτρα αρχίζει να χτυπά νευρικά με ρυθμό τα δάχτυλά της στο τραπέζι).

Ηλέκτρα: Τι θα γίνει;

Ορέστης: Σαν τι θες να γίνει;

Ηλέκτρα: «Απόψε μείναμε κι οι δυό μας σιωπηλοί»;

Ορέστης: Ε;

Ηλέκτρα: Ο Παπάζογλου, ο Νικολάκης.

Ορέστης: Άστ' αυτά.

Ηλέκτρα: Ε, μίλα τότε!

Ορέστης: Τι θες να πω;

Ηλέκτρα: Τι κάνουμε;

Ορέστης: Περιμένουμε.

Ηλέκτρα: Αυτό απλά;

Ορέστης: Μη με σιας κι εσύ τώρα...

(Μεγάλη παύση)

Καλά... Έχω μείνει.

Ηλέκτρα: Εγώ να δεις.

Ορέστης: Μα πως είναι δυνατόν τόσα χρόνια...

Ηλέκτρα: Έλα ντε.

Ορέστης: Κι ο άλλος;

Ηλέκτρα: Τι;

Ορέστης: Πως την πήρε χαμπάρι;

Ηλέκτρα: Αυτό είναι το θέμα;

Ορέστης: Αλλά ποιο;

Ηλέκτρα: Λες να το 'ξερε από την αρχή; Ή να το έμαθε στα τελειώματα;

Ορέστης: Ιδέα δεν έχω... Δεν θα μας είχε μιλήσει;

Ηλέκτρα: Μπορεί και να μην ήταν σίγουρος.

Ορέστης: Σωστά.

Ηλέκτρα: Της την φύλαγε όμως της κυρά- Τιτίκας για τα καλά... Και σ' εμάς μαζί ίσως.

Ορέστης: Κάτσε να δούμε τη διαθήκη.

Ηλέκτρα: Στο κάτω κάτω, εμείς τι φταίγαμε;

Ορέστης: Κάτσε να δούμε πρώτα.

Ηλέκτρα: Αυτήν την έκανε την κουτσουκέλα.

Ορέστης: Πως της ήρθε;

Ηλέκτρα: Κι ο άλλος όμως να μου πεις την έσπασε στο ξύλο, χωρίς αιτία...

(μεγάλη παύση- Ο Ορέστης συνεχίζει για λίγο τις βόλτες στο δωμάτιο)

Ηλέκτρα: Μέσα έπεσε;

Ορέστης: Τι;

Ηλέκτρα: Μα, τόση ώρα;

Ορέστης: Ααα.

(Η Τιτίκα επιστρέφει από αριστερά στο σαλόνι, ντυμένη με διαφορετικό φόρεμα και κρατώντας στα χέρια της έναν κόκκινο φάκελο. Ο Ορέστης και η Ηλέκτρα γυρίζουν και την κοιτάζουν).

Ηλέκτρα: Εδέησες, επιτέλους!

Ορέστης: *(με έκπληξη)* Τι φοράς, ρε μάνα; Άλλαξες;

Τιτίκα: Είπα να βάλω κάτι πιο άνετο.

Ορέστης: *(σταυροκοπιέται)* Έλα Χριστέ...

Τιτίκα: Τώρα που πέταξα επιτέλους από πάνω μου τα βάρη. Καιρός ήταν...

Ηλέκτρα: Γι' αυτό άργησες;

Τιτίκα: Όχι καλέ, την διαθήκη έφαχνα. Με όλα αυτά σήμερα θόλωσα η γυναίκα. Εέχασα ακόμη και που την είχα τρυπώσει. Μετά ξαφνικά θυμήθηκα. Την είδα στο μυαλό μου ζωσμένη με δαντέλες.

Ηλέκτρα: Και που την είχες, δηλαδή;

Τιτίκα: Καταχωνιασμένη στο συρτάρι με τα εσώρουχα. Να την... *(μυρίζει τον φάκελο)*. Μοσχοβολάει λεβάντα.

Ηλέκτρα: Μα τον Δία, δεν παίζεσαι!

Τιτίκα: Ξέρεις Ηλέκτρα, δεν μου είναι καθόλου εύκολο.

Ηλέκτρα: Ενώ για μας, είναι.

Τιτίκα: Με ρωτήσατε αν κοιμάμαι τα τελευταία τα βράδια;

Ηλέκτρα: Ε, καλά...

Τιτίκα: Με είχε φάει το άγχος, τούτες τις μέρες.

(Η Τιτίκα κάθεται στην θέση που είχε πριν).

Τιτίκα: Ορέστη, κάθισε κι εσύ σε παρακαλώ.

Ορέστης: Άντε να δούμε...

(Ο Ορέστης κάθεται στην αρχική του θέση στα δεξιά του τραπεζιού, ενώ η Ηλέκτρα παραμένει σταθερή στην θέση απέναντι από την Τιτίκα. Η Τιτίκα βγάζει το μαντηλάκι της κι αρχίζει να καθαρίζει τον φάκελο βασανιστικά αργά και με σχολαστικότητα).

Ηλέκτρα: «Καθώς ψυχορραγώ»...

Ορέστης: Του Γουίλιαμ Φώκνερ. Ξέρω.

(Η Τιτίκα ανοίγει τον φάκελο, βγάζει μια σελίδα και ξεροβήχει ζητώντας την προσοχή του Ορέστη και της Ηλέκτρας).

Τιτίκα: «Την ώρα που διαβάζετε τούτες τις γραμμές, έχει παρέλθει πλέον μήνας από την αποτέφρωση του πτωχού σαρκίου μου (όπως απαιτήσα με ιδιόχειρη επιστολήν μου προς τον κύριον Διευθυντή της κλινικής) και ο πόνος σας δια την απώλειάν μου έχει ήδη αρχίσει να φθίνει. Είναι η ώρα λοιπόν να σας ανακοινωθούν τα κάτωθι:

Στην Εκάλη, εις την οικία μου, επί της οδού Ιθάκης, αριθμός 7, σήμερα στις 30 του μηνός Οκτωβρίου του έτους-

Ηλέκτρα: Τα ξέρουμε αυτά, ρε μάνα.

Τιτίκα: ...εγώ ο Αριστείδης-

Ηλέκτρα: Έλα, έλα... στο ζουμί!

(Η Τιτίκα ξεροβήχει υπαινικτικά. Κοιτά την Ηλέκτρα).

Ε, μα...

Τιτίκα: ...με την διαθήκην μου αυτήν εγκαθιστώ και ονομάζω κληρονόμους μου:

Άλφα) τον υιόν μου Ορέστη Παυλίδη του Αριστείδη και της Φωτεινής - Τιτίκας, κάτοικον Πλάκας επί της οδού... και λοιπά και λοιπά... στον οποίον επιθυμώ να περιέλθουν, μετά το θάνατόν μου, κατά πλήρη κυριότητα:

1ον) το εργοστάσιον υφασμάτων υπό την επωνυμίαν μου, που βρίσκεται εις την βιομηχανικήν ζώνη Οινοφύτων,

2ον) η εξοχική οικία μου στην παραλία Ψιλή Άμμος Σχοινούσας-

Ηλέκτρα: Όχι ρε σεις...

(Τιτίκα και Ορέστης στρέφουν και κοιτάζουν την Ηλέκτρα κατάματα).

Ηλέκτρα: Τι; *(μικρή παύση).*

Τιτίκα: 3ον) το 50 % των μετοχών της εταιρείας «Ελληνική Υφασμάτων Α.Ε.» και

4ον) το περιεχόμενον της υπ' αριθμόν 1267 θυρίδας που μισθώνω στην τράπεζα υπό την επωνυμίαν «Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος».

Ηλέκτρα: Αδερφέ...

Ορέστης: Έλα.

Ηλέκτρα: Μύκονος.

Τιτίκα: Βήτα) την θυγατέρα μου Ηλέκτρα Παυλίδου του Αριστείδη και της Φωτεινής - Τιτίκας, κάτοικον Ψυρρή επί της οδού... και λοιπά και λοιπά... στην οποίαν επιθυμώ να περιέλθουν, μετά το θάνατόν μου, κατά πλήρη κυριότητα:

1ον) το εργοστάσιον κλωστοϋφαντουργίας υπό την επωνυμία μου, που βρίσκεται εις την βιομηχανικήν ζώνη Οινοφύτων,

2ον) η εξοχική οικία μου στην Χώρα Μυκόνου-

Ηλέκτρα: Δε σας τα 'πα;

(Τιτίκα και Ορέστης στρέφουν και κοιτάζουν ξανά την Ηλέκτρα κατάματα).

Ηλέκτρα: Τι; *(μικρή παύση).*

Τιτίκα: 3ον) το 50 % των μετοχών της εταιρείας «Ελληνική Υφασμάτων Α.Ε.» και

4ον) το περιεχόμενον της υπ' αριθμόν 1268 θυρίδας που μισθώνω στην τράπεζα υπό την επωνυμίαν «Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος».

Ηλέκτρα: Μάλιστα.

Τιτίκα: Γάμα) την νόμιμη σύζυγόν μου...». Καλά. Αυτά δεν σας νοιάζουν...

Ηλέκτρα: Όχι, όχι... Πως δε μας νοιάζουν; Για λέγε εσύ... Μπας είχε κι αυτός τίποτα κρυφές περιουσίες;

Τιτίκα: Γάμα) την νόμιμη σύζυγόν μου Φωτεινή - Τιτίκα Παυλίδου, του Αναστασίου και της Ελένης, κάτοικο Ειλάλης, επί της οδού Ιθάκης... και λοιπά και λοιπά... στην οποία επιθυμώ να περιέλθουν, μετά το θάνατόν μου, κατά πλήρη κυριότητα:

1ον) η οικία μου επί της οδού Ιθάκης στον αριθμό 7,

2ον) το περιεχόμενο της υπ' αριθμόν 1269 θυρίδας που μισθώνω στην τράπεζα υπό την επωνυμιαν «Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος» και

3ον) το υπ' αριθμόν κυκλοφορίας ΥΕΤ 9682 επιβατηγόν αυτοκίνητό μου μάρκας Σάαμπ.

Ηλέκτρα: Αααα, αυτά τα λίγα...

Τιτίκα: Δέλτα...

Ορέστης: (με έκπληξη) Ώπα;

Ηλέκτρα: Το σμαρτάκι που πάει;

Τιτίκα: στον Αλκιβιάδη Σαραντόπουλο, του Κωνσταντίνου και της Γεωργίας κάτοικον Ειλάλης, επί της οδού Ιθάκης...

Ηλέκτρα: Να τα μας.

Τιτίκα: ...και λοιπά και λοιπά... στον οποίον επιθυμώ να περιέλθει, μετά το θάνατόν μου, κατά πλήρη κυριότητα το υπ' αριθμόν κυκλοφορίας ΙΚΑ 1969 επιβατηγόν αυτοκίνητό μου μάρκας μερσεντές σμαρτ».

Ηλέκτρα: (γελώντας) Το τσίμπησε το εργαλείο.

Ορέστης: Αμάν, ρε Ηλέκτρα.

Τιτίκα: Αυτό ήταν το εύκολο σιέλος. Διότι παρακάτω...

Ηλέκτρα: Ε, δε το λες και εύκολο.

Τιτίκα: Πως είπες;

Ηλέκτρα: Μα Μύκονο, αντί Σχοινούσας;

Ορέστης: Έλα, ρε Ηλέκτρα! Αυτό;

Ηλέκτρα: Αλλάζουμε;

Ορέστης: Κάτσε να τα πάρουμε πρώτα.

Ηλέκτρα: Θα τα πάρουμε.

Ορέστης: Για τις μετοχές δε ανησυχείς; Από 50 %, το άκουσες... Κανείς μας δεν θα αποφασίζει από μόνος του.

Τιτίκα: Η ομοφυχία σας πάνω απ' όλα για τον Αριστείδη μου... Ακόμη και μετά θάνατον.

Ηλέκτρα: Με τον Ορέστη πάντα τα βρίσκαμε.

Τιτίκα: Να ολοκληρώσω. Ν' ακούσετε και τα υπόλοιπα.

Ηλέκτρα: Ε, άντε συνέχισε λοιπόν...

(Η Τιτίκα ξεροβήχει)

Τιτίκα: Εδώ χρειάζεται λίγο κρασί. Ορέστη, θα με σερβίρεις;

(Ο Ορέστης γεμίζει με κρασί το ποτήρι της Τιτίκας. Η Τιτίκα πίνει. Ακουμπά το ποτήρι και πίνει το έγγραφο ξανά στα χέρια της).

Τιτίκα: «Απαραίτητη και απαράβατη προϋπόθεση δια την ισχύ των ανωτέρω, είναι τα τέκνα μου, Ορέστης και Ηλέκτρα Παυλίδη, να μην προβούν ουδέποτε σε τεστ ντι-εν-έι δια την διαπίστωση της πατρότητάς τους, αποδεχόμενα πως εγώ ειμί ο μοναδικός και πραγματικός τους, πατέρας. Εναλλακτικώς-

Ορέστης: Παναγία μου!

(Ο Ορέστης γεμίζει το ποτήρι του με κρασί και το πίνει μονορούφι).

Τιτίκα: Εναλλακτικώς, και εφόσον τα τέκνα μου Ορέστης και Ηλέκτρα προβούν σε τεστ ντι-εν-έι, διατηρούν το δικαίωμα εις την κληρονομιά μου μόνον εις περιπτώσιν οπού αποδειχθούν βιολογικά μου τέκνα.

Ηλέκτρα: Κι αν δεν...;

Ορέστης: ...αποδειχθούν;

Τιτίκα: Σε κάθε άλλη περιπτώσιν κατά την οποίαν αποδειχθεί πως ο Ορέστης και η Ηλέκτρα δεν είναι βιολογικά μου τέκνα, οι δικαιούχοι της παρούσης αποκληρονομούνται και το σύνολον της περιουσίας μου μεταβιβάζεται εις το Ορφανοτροφείον Κεφαλληνίας.

Ηλέκτρα: Μας έστησε στα δύο μέτρα.

Ορέστης: Ω, ρε μπλέξιμο...

Τιτίκα: Επιθυμώ όπως οι κληρονόμοι μου αρκεστούν σε όσα τους αφήνω με την παρούσα διαθήκη και σεβαστούν την τελευταία μου επιθυμία, οι δε στάχτες μου να διασκορπισθούν στην θάλασσα του Αιγαίου Πελάγους».

Ηλέκτρα: Μάλιστα.

(Ηλέκτρα και Ορέστης κοιτάζονται στα μάτια).

Ορέστης: Τι;

Ηλέκτρα: Δε νομίζω να σκέφτεσαι ακόμη να...

Ορέστης: Α, ρε μάνα. Φωτιές που μας άναψες!

Τιτίκα: Καλά, δε χρειάζεται να τρελαθείτε κιόλας...

(Ο Ορέστης γυρνά και την κοιτά απότομα αγριεμένος - Μεγάλη παύση - Ο Ορέστης σηκώνεται ξανά, παίρνει ένα τσιγάρο από το πακέτο, το ανάβει μόνος του και ξεκινά να περπατά στο σαλόνι. Η Ηλέκτρα παραμένει παγωμένη και σκεπτική. Η Τιτίκα πίνει κρασί).

Ορέστης: Μα... και να θέλαμε να μάθουμε αν... *(μικρή παύση)*. Αφού είναι νεκρός!

Ηλέκτρα: Στάχτη θες να πεις.

Ορέστης: Στάχτη και μπουρμπερη.

Τιτίκα: Για όλα φρόντισε...

Ορέστης: Ορίστε;

Ηλέκτρα: Τι εννοείς;

Τιτίκα: Ήταν έξυπνος άνθρωπος.

Ηλέκτρα: Το ξέραμε αυτό.

Ορέστης: Δηλαδή;

Τιτίκα: Μαζί με την διαθήκη παρέδωσε και δείγμα.

Ορέστης: Δείγμα;

Ηλέκτρα: Αίματος;

Τιτίκα: Ακριβώς.

Ορέστης: Πού;

Τιτίκα: Στον συμβολαιογράφο.

Ηλέκτρα: Ρε την μορφή!

Τιτίκα: Κι ένας από τους λόγους που ζήτησε την αποτέφρωσή του, ίσως να ήταν κι αυτός.

Ορέστης: Δε σε καταλαβαίνω.

Τιτίκα: Δεν ήθελε να αφήσει τα κόκκαλά του.

Ηλέκτρα: Μήπως για να μην...

Τιτίκα: Για να αποικλείσει την εικταφή του, ακόμη και κρυφά, και τη λήψη δείγματος ντι-εν-εί από τα οστά του...

(Ορέστης και Ηλέκτρα κοιτάζονται στα μάτια).

Ηλέκτρα: Οπότε, θα μπορούσαμε να μάθουμε αν ήταν πατέρας μας...

Ορέστης: Μισό λεπτό.

Ηλέκτρα: ...χωρίς να διακινδυνεύσουμε στάλα κληρονομιάς.

Τιτίκα: Ακριβώς. Ακόμα και στην περίπτωση που το αποτέλεσμα δεν ήταν ευνοϊκό..., καταλαβαίνεις.

Ορέστης: Μωρέ μπράβο...! Γράφω εργάρα με τέτοιο σενάριο!

Ηλέκτρα: Δεν πιστεύω με τίποτα ότι ο Αριστείδης έκανε όλη τούτη τη μανούβρα με διαθήκες, αποτεφρώσεις και δείγματα, μόνο και μόνο για να μην έχουμε πρόσβαση στο ντι-εν-εί δίχως συνέπειες.

Τιτίκα: Και τι σε κάνει να είσαι τόσο σίγουρη;

Ηλέκτρα: Με τον πατέρα είχαμε κάνει πολλές εκ βαθέων συζητήσεις.

Ορέστης: Τα θυμόμαστε αυτά...

Ηλέκτρα: Μη τον σπιλώνουμε άδικα.

Τιτίκα: Δεν ήθελα επ' ουδενί να-

Ηλέκτρα: Ο πατέρας είχε δική του κοσμοθεωρία. Πίστευε πως ανήκουμε εκεί απ' όπου ήρθαμε.

Ορέστης: Αλήθεια είναι.

Ηλέκτρα: Στο σύμπαν. Και μόνον εκεί.

Ορέστης: Αν και χριστιανός...

Ηλέκτρα: Τα είχαμε συζητήσει αυτά. Μπορεί να πίστευε, μα το έκανε με τον δικό του τρόπο. Ήξερε πως διάφορα δόγματα του Χριστιανισμού

αντιμετωπίζουν την αποτέφρωση των νεκρών εναλλακτικά. Οι Προτεστάντες, ας πούμε, ως πιο προοδευτικοί δέχτηκαν την καύση νεκρών ήδη από το τέλος του 1900.

Τιτίκα: Σ' εμένα κουβέντα...

Ορέστης: Αφού ήσουν πολύ της Εκκλησίας εσύ, ρε μάνα...

Ηλέντρα: Οι Καθολικοί δέχτηκαν την καύση όταν λόγω του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου δεν μπορούσαν να θάψουν τους νεκρούς σωστά και υπήρχε κίνδυνος μόλυνσεων.

Ορέστης: Αυτά θα λέμε τώρα;

Ηλέντρα: Ξέρετε πως τα ποσοστά των κατοίκων της Αττικής που θα επιθυμούσαν την καύση είναι σε υψηλά επίπεδα;

Τιτίκα: Δηλαδή;

Ηλέντρα: Στην νομό μας το 51% είναι υπέρ της αποτέφρωσης νεκρών...

Τιτίκα: Πόσοοο;

Ηλέντρα: ... ενώ μόνο το 30% είναι ανοικτά κατά.

Τιτίκα: Μόνο 30 εμείς;

Ορέστης: Μωρέ, μπράβο!

Ηλέντρα: Και όμως... Αν και μειοψηφία, κερδίζετε.

Ορέστης: Συμβαίνει πολλές φορές.

Τιτίκα: Σα δε ντρέπονται λίγο... Είναι και το 51%, τρομάρα τους.

Ηλέντρα: Η αγαπημένη του μπαμπά-

Τιτίκα: Η ποιαά;

Ορέστης: Στο θέμα μας, κυρίες μου!

Ηλέντρα: Για την Μαρία Κάλλας, λέω.

Τιτίκα: Ααα... Τι έκανε, η μαντάμ;

Ορέστης: Δεν σας αντέχω.

Ηλέντρα: Στην περίπτωση της τελέστηκε εκκλησιαστικό μυστήριο και η τέφρα από την καύση της διασκορπίστηκε στο Αιγαίο από τον Υπουργό Πολιτισμού.

(Εισέρχεται στο σαλόνι φουριόζος ο Άλκης).

Άλκης: *(ωρούμενος)* Μ' ένα κωλοσμαρτάκι, ρε! Τόσα χρόνια, ρε... Τα καλύτερά μου τα χρόνια... Κι εσείς συζητάτε για θαψίματα και στάχτες; Και για Μαρίες Κάλλες, ρεε;;;

(Ορέστης και Ηλέκτρα κοιτούν έκπληκτοι τον Άλκη).

Τιτίκα: *(με δυνατή φωνή)* Άλκη! Δε σου επιτρέπω...

Άλκης: Τι να μου επιτρέφεις ακριβώς δηλαδή, μαντάμ Τιτί;

Τιτίκα: *(δαγκώνεται)* Αλκιβιάδη είπα!... Μα τι τρόπος!

Άλκης: *(με δυνατή φωνή)* Τέρμα οι κρυψίνοιες, Τιτίκα...

Τιτίκα: Μαζέψου!

Άλκης: Δε θα μου πεις εμένα... Τέρμα αυτά. Τέλος.

(Ορέστης και Ηλέκτρα συνεχίζουν να παρακολουθούν έκπληκτοι).

Ορέστης: Μητέρα, τι συμβαίνει;

Άλκης: Άσε, παλικάρι μου. Θα σου πω εγώ τι συμβαίνει...

Τιτίκα: Άλκη! Δεν έχω μιλήσει ακόμη...

Άλκης: Ας μιλούσες τόση ώρα... Τώρα θα μιλήσω εγώ...

Ηλέκτρα: Να πεις τι;

Άλκης: Εγώ είμαι!

Ορέστης: Ορίστε;

(Η Τιτίκα σηκώνεται από την καρέκλα και προσπαθεί να κλείσει το στόμα του Άλκη. Ο Άλκης την απωθεί).

Άλκης: Είμαι εγώ!

(Η Ηλέκτρα ξεσπά σε σπαστικό γέλιο. Τιτίκα, Ορέστης και Άλκης σταματούν και την κοιτάζουν αποσβολωμένοι).

Ηλέκτρα: *(γελώντας δυνατά)* Ο υποψήφιος!

Ορέστης: Ο ποιος;

Ηλέκτρα: Πατέρα μας.

Τιτίκα: *(δυνατά)* Ψέματα! Λέει ψέματα! Μην τον ακούτε!

Ορέστης: Μα δεν είπε...

Άλκης: Ε, ναι λοιπόν. Αυτός είμαι. Ο υποψήφιος πατέρας σας. Αυτοπροσώπως!

Ορέστης: Εεεε... αυτό ήταν! Αύριο ντι-εν-έι! Τελείωσε.

(Η Τιτίκα λιποθυμά. Η Ηλέκτρα τρέχει από πάνω της. Ακολουθούν Ορέστης και Άλκης).

Στιγμαία σουσκότιση

Γ' Σκηνή

(Η τραπεζαρία είναι καθαρή και πάνω στο τραπέζι υπάρχουν τέσσερα κολονάτα ποτήρια, ένα μπουκάλι κρασί, και ένα τασάκι. Η μαντάμ Τιτίκα κάθεται στην κεντρική καρέκλα με πλάτη στην μπαλκονόπορτα και ο Ορέστης απέναντί της στην κεντρική καρέκλα με πλάτη στο κοινό. Η Ηλέκτρα κάθεται στην αριστερή κεφαλή της τραπεζαρίας και απέναντί της στην δεξιά κεφαλή ο Άλκης. Και οι τέσσερις τους πίνουν κατά διαστήματα κρασί. Η Τιτίκα κρατά στο χέρι ένα μικρό καθρέφτη και γυαλίζεται).

Ορέστης: Μίλα Ηλέκτρα...

Ηλέκτρα: (απευθυνόμενη στον Άλκη) Το 1/3 από την θυρίδα της Τιτίκας. Είμαστε οκέυ;

Άλκης: Με ρίχνεις. Ε, όχι.

Ηλέκτρα: Και σαν τι άλλο, δηλαδή;

Άλκης: Βάλε άλλο 1/3 από καμιά θυρίδα ακόμη. Τρεις έχετε.

Ηλέκτρα: Πολλά. Το 1/5.

Άλκης: Από ποιανού όμως;

Ηλέκτρα: Ορέστη;

Ορέστης: Το εύκολο θύμα, αγαπημένη μου αδερφή;

Άλκης: (απευθυνόμενος στον Ορέστη) Καλά, ρε Ορέστη εσύ τόση ώρα επέμενες για το τεστ. Όλα ή τίποτα, σα να λέμε ένα πράμα.

Ορέστης: Ε, και;

Άλκης: Τώρα σ' έπιασε ο πόνος για την κληρονομιά;

Ορέστης: Με τέτοια συμπεριφορά που βλέπω, αρχίζω να το ξανασικέφτομαι αν θα σε ήθελα και για πατέρα μου!

Άλκης: Το αίμα νερό δε γίνεται!

Ορέστης: Ψυχρός εκτελεστής μας βγήκες... Στα παιδιά σου τα ίδια, ρε φίλε;

Άλκης: Όλοι εσείς με σικέφτεστε εμένα, τώρα; Σαν υποψήφιο πατέρα σας θέλω να πω.

Ορέστης: Ε... μα, πως; Εγώ έκανα πίσω...

Άλκης: Για να μην πω και σαν δούλο σας, τόσα χρόνια.

Τιτίκα: *(κοιτάζοντας τον καθρέφτη - απευθυνόμενη στον Άλκη)* Υπερβάλλεις.

Άλκης: Σαράντα χρόνια στο στόμα σας τάιζα...

Ηλέκτρα: Όχι με το αζημίωτο.

Άλκης: Δε λέω, αλλά... Τι είμαι κι εγώ, ρε παιδιά; Δεν δικαιούμαι τίποτα τόσα χρόνια; Μ' ένα σμαρτάκι ξερό, δηλαδή; Αυτό αξίζω όλο κι όλο; Γι' αυτό μ' έχετε;

Ορέστης: *(απευθυνόμενος στον Άλκη- ειρωνικά)* Καλά, ρε αξιοτίμπε; Κι αυτό με τις τρίχες μας, πού το σκέφτηκες;

Άλκης: Ήταν ο μόνος τρόπος...

Ηλέκτρα: ... να μας εκβιάσεις! Με τις ίδιες μας τις τρίχες!

Άλκης: Ε, μα μόλις άκουσα τον όρο για τα τεστ τα ντι-εν-έι... Τι θέλατε να κάνω; Έπρεπε να βρω και 'γω μια λύση... Να πάω στον συμβολαιογράφο με άδεια χέρια;

Ορέστης: Ραδιούργος!

Άλκης: Κι από τρίχες σας; Γεμάτο το σπίτι. Τριχομάνι κανονικό. Ειδικά της Ηλέκτρας...; Στα ντουλάπια της κουζίνας θες; Στον νιπτήρα της τουαλέτας θες; Στις ζακέτες στις ντουλάπες θες; Πού θες; *(παύση)* Ε, έσκασε και το σμαρτάκι μετά... Δεν είχα άλλη επιλογή. Ξαμολήθηκα...

Ορέστης: *(συνωμοτικά)* Από τις δικές μου δεν βρήκες, τίποτα; Μαδάω ολόκληρος ο έρμος... Σαν κι εσένα θα καταντήσω στο τέλος.

Ηλέκτρα: Τι είπες Ορέστη;

Ορέστης: Θα καταντήσω καραφλός, λέω.

Ηλέκτρα: Να το... Αυτό ακριβώς ...

Ορέστης: Ποιο;

Ηλέκτρα: Ο Αριστείδης ήταν αρκούδα μαλλιαρή...

Ορέστης: Τι θες να πεις;

Ηλέκτρα: Από κάπου πρέπει να ξεκινήσουμε... Να ψάξουμε-

Τιτίκα: *(αφήνει τον καθρέφτη)* Έλα τώρα, Ηλέκτρα. Παραλογίζεσαι.

Ηλέκτρα: Γιατί ρε μάνα;

Τιτίκα: Εικασίες... Χόρτασα τόσα χρόνια. Το έχω φάξει κι εγώ, τι νομίζεις; Κι ο Αριστείδης μας είχε μια ελιά στο λαιμό. Όπως και ο Ορέστης μας. Για δεξ... *(Η Ηλέκτρα γυρίζει και κοιτάζει τον λαιμό του Ορέστη δίπλα της).* Τι να σημαίνει αυτό, άραγε; Με καράφλες και με ελιές θα βγάλουμε συμπέρασμα;

Ηλέκτρα: Ίσως, να...

Τιτίκα: Μα, είναι δυνατόν να στηριχτούμε σε σαθρές ενδείξεις;

Ορέστης: Έχει δίκιο η μητέρα, Ηλέκτρα. Τι έπαθες ξαφνικά; Σε είχα για ορθολογίστρια... *(μικρή παύση).* Κι εσύ, ρε μάνα. Ίδιους με τη φάτσα σου να μας γεννήσεις; Δε λέω, όμορφοι βγήκαμε. Αλλά χάθημε να 'χαμε πάρει και τίποτα από τον πατέρα μας; Τον όποιον πατέρα, λέμε...

(Παύση- Η Ηλέκτρα αρχίζει να κοιτά διερευνητικά και με σχολαστικότητα μία τον Άλκη απέναντί της και μία τον Ορέστη δίπλα της. Έπειτα πιάνει από το πηγούνι τον Ορέστη και του γυρνά το κεφάλι μια προφίλ και μια ανφάς, κοιτάζοντας παράλληλα τον Άλκη. Δείχνει να αναρωτιέται).

Τιτίκα: Δεν πάμε παρακάτω, τώρα;

Ηλέκτρα: Πολύ εύκολα δεν προχωράς εσύ;

Άλκης: Καλά σου λέει, μαντάμ Τιτί. Αν τα σιεφτόσουν λίγο καλύτερα τα πράγματα, δεν θα ήμασταν σε τούτο το τραπέζι σήμερα.

Ορέστης: Και θα ξέραμε. Τις ρίζες μας.

Ηλέκτρα: *(απευθυνόμενη στον Ορέστη)* Τον χαβά σου εσύ.

Ορέστης: Όχι, δηλαδή είναι καλύτερα να μπαίνω σε παζάρια. Και με ποιον παρακαλώ; Με έναν εν δυνάμει πατέρα μου! Που μάλιστα με ειβιάζει ότι θα πάει τις τρίχες μου για εξέταση για να αποδείξει πως δεν δικαιούμαι την περιουσία του..., εεε... του άλλου τέλος πάντων πατέρα μου την περιουσία.

Ηλέκτρα: Τις δικές μου τρίχες θα πάει, όχι τις δικές σου.

Τιτίκα: Τι ζούμε Θε μου! Άγιε μου Ακύλα, βάλε το χέρι σου!

Ηλέκτρα: Ποιος είναι πάλι αυτός;

Τιτίκα: Ο προστάτης των συζύγων είναι Ηλέκτρα μου. Τίποτα δεν έμαθες; Τον είχαμε και εικόνισμα με τον πατέρα σου *(ξανακοιτάζεται στον καθρέφτη, διερευνώντας τα μάτια της).*

Άλκης: Μπα;

Ηλέκτρα: Εγώ έναν Αγκύλα ήξερα, κι αυτός έπαιζε ντι-τζέι στα θρυλικά τα πάρτι της δεκαετίας του ενενήντα. Μουσικάρης!

Ορέστης: Μήπως έχει δικιο η μητέρα;

Άλκης: Μπορεί και να έχει, αλλά εγώ δεν τον ξέρω αυτόν τον Άγιο...

Ορέστης: *(ανεβάζοντας τον τόνο της φωνής του)* Να πάμε παρακάτω, λέω ρε! Άντε! Οργανωθείτε, επιτέλους! Να τελειώνουμε καμιά ώρα σήμερα... Έχω αρχίσει και τα παίρνω μ' αυτήν την κατάσταση... Έλα μη μου την δώσει και πάω από μόνος μου για το τεστ.

Ηλέκτρα: Εντάξει, Ορέστη μου. Κούλαρε... Συνεχίζουμε.

Ορέστης: Κι εσύ ρε, μάνα. Άσε αυτόν τον κωλοκαθρέφτη χάμω, να πούμε... Μια χαρά είναι το χρωματάκι σου.

(Η Τιτίκα κατεβάζει ξαφνιασμένη τον καθρέφτη από το πρόσωπό της).

Άλκης: Το λοιπόν...

Ηλέκτρα: Πες το.

Άλκης: Αν και ήδη κατέχετε την μερίδα του λέοντος...

Ηλέκτρα: Ναι...

Άλκης: Λέω να βάλω λίγο νερό στο κρασί μου.

Ηλέκτρα: Δηλαδή...

Άλκης: Ρίξε και το 1/4 του περιεχομένου της θυρίδας του Ορέστη.

Ηλέκτρα: Ορέστη;

Ορέστης: Ολιγαρκής ο Αλκιβιάδης.

Τιτίκα: Από το ολότελα καλή κι η Παναγιώταινα.

(Ο Ορέστης στραβοκοιτάζει την Τιτίκα).

Καλά, ντε. Μια κουβέντα εμείς δε μπορούμε να πούμε;

Ορέστης: Κομμάτια να γίνει. Το 1/5. Να τελειώνουμε...

Άλκης: Το ξέρεις, Ορέστη μου, ότι ρισκάρω...

Ορέστης: Τι λες;

Άλκης: Συμφωνήσαμε για το 1/3 της θυρίδας της Τιτίκας αλλά μπορεί και να μην έχει σάλιο εκεί μέσα.

Ηλέκτρα: Υποθέσεις.

Άλκης: Τι υποθέσεις; Στανταράκι είναι... Απ' την στιγμή που ο συγχωρεμένος είχε τις υποψίες του... Στα κρύα του λουτρού θα την ήθελε την Τιτίκα.

Ορέστης: Ναι, αλλά δεν ήταν και σίγουρος.

Τιτίκα: Εγώ όμως είμαι σίγουρη... Μπόλικο πράμα θα έχει μέσα. Με αγαπούσε ο Αρστείδης μου εμένα, ότι και να 'χε στο μυαλό του.

Ηλέκτρα: Ναι, το βλέπουμε! *(απευθυνόμενη στον Άλκη)* Νομίζω το θέμα των θυρίδων το συζητήσαμε εξ' αρχής. Δεν χρειάζεται περαιτέρω κουβέντα. Όσο ρισκάρεις εσύ με το περιεχόμενό τους, άλλο τόσο ρισκάρουμε κι εμείς που δίνουμε.

Ορέστης: Ναι, αλλά παίζετε με την δικιά μου θυρίδα.

Ηλέκτρα: Ορέστη μου, τα είπαμε αυτά. Αν μια θυρίδα μπορεί να έχει περισσότερα από τις άλλες, αυτή θα είναι η 1268.

Ορέστης: Η δική σου, θες να πεις.

Ηλέκτρα: Η δική μου λέω. Όλοι το ξέρουμε, κι εσύ ο ίδιος το έχεις παραδεχθεί, για την αδυναμία που μου είχε ο πατέρας. Μην τα ξαναλέμε...

Άλκης: Εντάξει μην τρώγεστε, βρε παιδιά μου... *(μικρή παύση)*. Ας μπούμε τώρα και στα πιο σοβαρά.

Ηλέκτρα: Όλα σοβαρά είναι.

Άλκης: Εννοώ τις μετοχές.

Ηλέκτρα: Ακούμε...

Άλκης: *(δείχνει με το κεφάλι το πακέτο τσιγάρων της Ηλέκτρας που βρίσκεται στο τραπέζι)* Μπορώ;

(Η Ηλέκτρα πιάνει το πακέτο από δίπλα της και το δίνει στον Ορέστη. Αυτός προσφέρει τσιγάρο στον Άλκη. Ο Άλκης κάνει νόημα με το χέρι για φωτιά και ο Ορέστης του δίνει τον αναπτήρα. Ο Άλκης ανάβει το τσιγάρο).

Άλκης: Μερσί!

(Τραβάει μια γερή ρουφηξιά τσιγάρου και φουσά τον καπνό ψηλά).

Ηλέκτρα: Λέγε...

Άλκης: 51 %.

Ηλέκτρα: *(γελάει δυνατά και με διάρκεια)* Τρελάθηκες κι εσύ σήμερα, έτσι;

Άλκης: Καθόλου, όμως.

(Μικρή παύση - Έπειτα, ο Ορέστης σηκώνεται από την καρέκλα του και πάει πάνω από τον Άλκη. Τον κοιτά αφ' υψηλού. Ο Άλκης σηκώνει το βλέμμα του και τον κοιτά).

Ορέστης: Με κοιτάς πως σε βλέπω;

Άλκης: Πως με βλέπεις;

Ορέστης: Για κοιτά!

Άλκης: Ναι, αλλά...

Ορέστης: Εγώ δεν είμαι Ηλέκτρα. Σου φαίνομαι 'γω για Ηλέκτρα;

(Ορέστης και Άλκης συνεχίζουν να κοιτάζονται στα μάτια. Έπειτα ο Ορέστης επιστρέφει και κάθεται ξανά στην θέση του - Παύση - Σκέφτεται).

Άλκης: Για το κοινό μας καλό-

Ορέστης: Άστο φίλε μου... και υποψήφιε πατέρα μου, μαζί.... *(χτυπάει το χέρι στο τραπέζι)* Εδώ θα με βρεις μπροστά σου. Πάμε αύριο για το τεστάκι άμα γουστάρεις τόσο, δηλαδή! Μην δεις, μονάχα να το κλαίς στο τέλος ακόμη και το σμαρτάκι σου...

Ηλέκτρα: Εδώ θα το σκεφτώ κι εγώ αυτό το ενδεχόμενο. Κι όπου κάτσει η μπίλια...

Ορέστης: Ε, μα! *(ο Ορέστης κλείνει πονηρά το μάτι στον Άλκη, δείχνοντας με το δάχτυλό του το κεφάλι του).*

Ηλέκτρα: Δεν θα μας κουμαντάρεις κιόλας. Ειδικά στις επιχειρήσεις μας...

Ορέστης: Μάνα, εσύ δε μιλάς;

Τιτίκα: Σαν τι να πω δηλαδή;

Ορέστης: Ε, πες κάτι, άχνα δεν έβγαλες.

Ηλέκτρα: «Η σιωπή των αμνών».

Τιτίκα: Εεε, τι να πω βρε Ορέστη μου, εγώ μαζί σας είμαι. Ό,τι πουν τα παιδιά μου.

Ηλέκτρα: Ε, βέβαια.

Τιτίκα: *(μιλάει με σοβαρότητα)* Σας το είπα εξ' αρχής. Το σημαντικό για μένα είναι ένα: εσείς είστε τα παιδιά μου κι εγώ είμαι η μάνα σας. Αυτό είναι το μόνο αδιαπραγμάτευτο. Τώρα για το ποιος μπορεί να είναι ο πατέρας σας θα ήθελα πολύ κι εγώ να το ξέρω, μα αυτό αφορά βασιικά εσάς.

(Ορέστης και Ηλέκτρα κοιτάζονται στα μάτια απορημένοι. Ο Άλκης κουνάει με υπαινιγμό το κεφάλι του πάνω κάτω- Μικρή παύση).

Άλκης: Κι εσείς τι θα αντιπροτείνετε, για να 'χουμε καλό ρώτημα;

Ορέστης: Θα πάρεις ένα 10%.

Άλκης: Δεν μιλάμε σοβαρά έτσι;

Ορέστης: Σοβαρότατα.

Ηλέκτρα: Σωστός!

Άλκης: Καθίστε, βρε παιδιά μου, αγαπημένα. Δυο εργοστάσια παίρνετε και δεν έβγαλα άχνα γι' αυτά. Να μην έχω τουλάχιστον καμιά μετοχή;

Ορέστης: Και ζητάς πάνω από τις μισές.

Άλκης: Έξαλλου, το χρηματιστήριο κατά διαόλου πάει.

Ορέστης: Οι μετοχές μας είναι γερό χαρτί!

Άλκης: Δε λέω, μα...

(Η Ηλέκτρα κάνει νόημα στον Ορέστη κλείνοντάς του το μάτι της, ότι αναλαμβάνει αυτή).

Ηλέκτρα: 15.

Άλκης: Χα... *(παύση- σκεπτόμενος)* 30.

Ηλέκτρα: 18% και σου δίνω το χέρι μου.

Άλκης: Με πετσόκοψες!

Ορέστης: Κι ένα 2% μπόνους από τις δικές μου, Ηλέκτρα. Τελειώσαμε!

(Ο Άλκης σβήνει το τσιγάρο στο τασάκι).

Άλκης: Γι' αυτό σ' αγαπάω, ρε Ορέστη. Είσαι παιδί τζιμάνι...

Ορέστης: Κι εγώ σ' αγαπάω ρε Άλκη. Σαν πραγματικό μου πατέρα, δηλαδή... Είσαι, δεν είσαι. Αλλά, τι είναι αυτά που μας κάνεις; Μας έβγαλες την ψυχή σήμερα...

(Ο Άλκης σηκώνεται και αγκαλιάζει τον Ορέστη που σηκώνεται).

Ηλέκτρα: Σιγά, θα μας πάρουν τα σορόπια.

(Ο Άλκης προσεγγίζει την Ηλέκτρα και την φιλά στο κούτελο. Η Ηλέκτρα αποτραβιέται).

Άλκης: Κι εγώ με βλέπετε... Κύριος, έτσι. Καμία βλέψη στα εξοχικά σας.

Ηλέκτρα: Άκου τον, ρε... Δηλαδή τι ήθελες; Να σε βάλουμε μέσα με ποσοστά κι εκεί;

Άλκης: Θα μπορούσα να διεκδικήσω κανά τετραγωνικό...

Ηλέκτρα: *(διακόπτει)* Τι θα σε βόλευε; Η σαλοτραπεζαρία ή μήπως θα προτιμούσες τον λουτροκαμπινέ;

Άλκης: *(την αγνοεί)* ...από το οικόπεδο της Σχοινούσας, ας πούμε;

Ορέστης: Πάλι στα δικά μου τα χωράφια, ρε Άλκη;

Άλκης: Ναι, αλλά...

Ορέστης: Άντε βρες εσύ μια σικνούλα, από αυτές τις αυτοσχέδιες της Ηλέκτρας και θα σε βολέψω εγώ στην αυλίτσα μια χαρά τον Δεκαπενταύγουστο...

Άλκης: Βασικά εγώ Μύκονο θα προτιμούσα.

Ηλέκτρα: *(απευθυνόμενη στον Άλκη)* Δεν έχεις ανάγκη από Μύκονο εσύ... Μια χαρά θα τα βολευτείτε, εδώ με το αμόρε σου, την... μαντάμ Τιτί!

Τιτίκα: *(ξαρνιασμένη, σαν να συνέρχεται από λήθαργο - φωνάζει δυνατά)* Να μην το ξαναπείς αυτό! Σε προειδοποιώ!

Ηλέκτρα: Καλά ρε μάνα, πως κάνεις έτσι;

Τιτίκα: *(με υψωμένη φωνή)* Με θίγεις...! Άκου, αμόρε! Εγώ δεν τον πρόδωσα ποτέ τον Αριστείδη μου! *(χαμηλώνει τον τόνο της)* Πέρα από 'κεινη την καταραμένη τη βραδιά, δηλαδή... *(με υψωμένη φωνή)* Που να μην έσωνα...

Ηλέκτρα: Όκευ, πάσο.

Τιτίκα: Καμία άλλη δοσοληψία δεν είχα, ούτε θέλω να έχω με τον κύριο. Και η συγκατοίκησή μας, τίθεται πλέον εν αμφιβόλω. Θα το σκεφτώ σοβαρά...

Άλκης: Καλά, εκεί θα τα χαλάσουμε; Μετακομίζω κι αύριο εγώ, αν ενοχλώ

(Μεγάλη παύση- αμηχανία).

Να μην πιούμε άλλο ένα...; *(Ο Άλκης σεργιάνει το κρασί από το μπουκάλι στα τέσσερα ποτήρια και υψώνει το ποτήρι του).*

Τιτίκα: Τελειώσατε;

(Ηλέκτρα, Ορέστης και Άλκης κοιτάζονται μεταξύ τους).

Τιτίκα: Ας πιάσουμε και τα σημαντικά όμως, κάποια στιγμή...

(νευριασμένη - με δυνατή φωνή) Επιτέλους, δηλαδή!

(Ηλέκτρα, Ορέστης και Άλκης γυρίζουν και κοιτάζουν με απορία την Τιτίκα).

Τιτίκα: Τι με κοιτάτε σαν χάνοι;

Ορέστης: Μάνα, τι λες;

Τιτίκα: Εγώ τι λέω; Καλά την βολέψατε την πάρτη σας, τόση ώρα...

Άλκης: Τιτί, συγγνώμη αλλά-

Τιτίκα: Αχάριστοι!

Ηλέκτρα: Ορίστε;

Τιτίκα: Μονάχα το τομάρι σας...

(Ηλέκτρα, Ορέστης και Άλκης κοιτάζονται ξανά με απορία μεταξύ τους).

Άλκης: Τιτί μου...

Τιτίκα: Άστα αυτά εσύ! *(μεγάλη παύση)*

Ο Αριστείδης μας τι θ' απογίνει; Τον σκεφτήκατε καθόλου αυτόν;

Ηλέκτρα: Εννοείς-

Τιτίκα: Την τέφρα του εννοώ, ναι... *(ειρωνικά)* αγαπητή μου κόρη.

Άλκης: Μπορούμε να-

Τιτίκα: Πάψε εσύ, είπα!

Ορέστης: Τι θες να πεις, μητέρα;

Τιτίκα: Είχε μια τελευταία επιθυμία, ο χριστιανός...

Ηλέκτρα: Ε, ναι: «οι δε στάχτες μου να διασκορπισθούν στην θάλασσα του Αιγαίου Πελάγους».

Τιτίκα: Καλά που ξύπνησες!

Ηλέκτρα: Στην Σχοινούσα, θα πάμε...

Τιτίκα: Μπα;

Ηλέκτρα: Έχεις να προτείνεις κάτι καλύτερο;

Τιτίκα: Πρέπει να το σκεφτούμε καλά, δεσποινίς Ηλέκτρα. Να δούμε το τελετουργικό...

Ηλέκτρα: Την αγαπούσε την Σχοινούσα.

Τιτίκα: Εσύ θα μου πεις;

Άλκης: Γιατί να μην πάμε-

Τιτίκα: Δε σου δώσαμε το λόγο εσένα.

Άλκης: *(με δυνατή φωνή)* Ανάφη! Το ξέρετε πως σχεδίαζε αγορά στην Ανάφη;

Τιτίκα, Ηλέκτρα και Ορέστης: Τιμ;

Άλκης: Ήταν η μεγάλη καψούρα του.

Τιτίκα: Τι ξέρεις εσύ;

Άλκης: Εγώ; Εγώ, τι ξέρω; *(παύση- πίνει κρασί)* Ωρες ολόκληρες περνούσα εγώ με τον συγχωρεμένο, τώρα στα τελειώματα. Είχε χρόνο μπόλικο, μετά την σύνταξή του. Μη κοιτάς που δε στα 'λεγα...

Τιτίκα: Να τα μας, τώρα!

Άλκης: Ψυχάρα ο Αριστείδης! Σμαρτάκι - ξεσμαρτάκι, να τα λέμε τα σωστά... Συζητούσαμε για την ουσία... Αυτήν έφαχνε καιρό τώρα... Γι' αυτήν καιγόταν. Κι εγώ μαζί του, ε; Κι έκανε και κάτι ωραία απογεύματα εδώ παδάγια στην αυλή από κάτω απ' τον πλάτανο *(παύση- Τιτίκα, Ηλέκτρα και Ορέστης κοιτούν με προσοχή τον Άλκη, ο οποίος πίνει ξανά κρασί)*. Είχε πολλά μέσα του ο άνθρωπος. Βάθος να το πω...; Ψυχή πες το. Κι εκεί πίστευε πως κρυβόταν ο Θεός. Στο εντός μας... Της το δίνω το δίκιο της Ηλέκτρας. Κάτι ήξερε κι αυτή... *(παύση)*. Όσο τότε θυμάμαι... «Εκεί» μου έλεγε, «εκεί ψηλά θα πάμε όλοι μας μια μέρα, Αλκιβιάδη». Κι αγνάντευε τους ουρανούς, με την ώρα... Ρέμβαζε. Σαν κάτι να τον τραβούσε, ένα πράμα, εκεί ψηλά. Τα λέω κι ανατριχιάζει η πέτσα μου δηλαδή...

Τιτίκα: Ακούστε τον εδώ... Ώρα είναι να μας τον βγάλεις και κάναν βουδιστή τώρα..! *(παύση)* Εκείνο που ξέρω εγώ, είναι ένα: ο Αριστείδης μου ήταν θεοσεβούμενος. Τον υποστήριζε με θέρμη τον Χριστό μας... Αυτό δα έλειπε... Τι άλλο θ' ακούσουμε σήμερα; *(παύση)* Τι θες να μας πεις τώρα, δηλαδή; Τις δωρεές τις ξεχνάς στα μοναστήρια; Ή θες να σου θυμίσω τις ευεργεσίες-

Άλκης: Αυτά κι αν τα ξέρω. Πίστευε ο Αριστείδης, μαντάμ Τιτί, μα δεν ήταν καθόλου θρησκόληπτος. Έχει μεγάλη διαφορά. Απόδειξη τρανή ήταν η καύση του. «Να σκορπιστώ στους ανέμους και να πάω ψηλά», έλεγε. Τα 'ξερα 'γώ αυτά, μου την είχε εκφράσει την πεθυμιά του. Μη με κοιτάς που δεμίλαγα. Μ' εμπιστευόταν εμένα ο συχωρεμένος, καλή του ώρα.

Ηλέκτρα: Καλά ρε γίγαντα... Πάτα και κανένα φρένο... Όπου να 'ναι θα μας βγεις ο Μέγας ειδήμονας της οικογενειακής μας ιστορίας...

Άλκης: Καλομελέτα, εσύ...

Ηλέκτρα: Άσε μας, ρε παλικάρι σήμερα.

Άλκης: Να το ανοίξω τώρα; Όχι... ρωτάω. Να το ανοίξω τώρα;

Ηλέκτρα: *(με επιθετικό τόνο)* Δε κατάλαβα καλά... Τι ν' ανοίξεις; Απειλή είν' πάλι αυτή;

Άλκης: Μην ξύνεσαι ρε Ηλέκτρα, και είμαστε και πιωμένοι σήμερα...

Τιτίκα: Ακούστε τον... Ακούστε, τον κύριο 1/3 της θυρίδας μου! Μας απειλεί ξανά ο υποψήφιος πατερούλης σας. Τον ακούτε; *(παύση)* Αλλά τι να περιμένω από δαύτον... Μια ζωή η ζήλια να θρέφει τα μυαλά ετούτων των άθεων, ετούτων των μικροαστών. Είδε φως και μπήκε ο κύριος, καταλάβετε; Βγάλτε τώρα τα συμπεράσματά σας παιδιά μου, ποιόν θα προτιμούσατε για πατέρα σας...

Ηλέκτρα: *(γελώντας)* Άστον, ρε μάνα. *(απευθυνόμενη στο Άλκη)* Για μίλα λοιπόν, κύριε Άλκη μας. Να σ' ακούσουμε. Τι άλλο συνταρακτικό έχεις να μας ξεφουρνίσεις...; Ή μήπως μιλάει το κρασάκι;

Άλκης: Παίζεις με τη φωτιά, κοπελιά.

Ηλέκτρα: Μ' αρέσει αυτό.

Άλκης: Όσο και η μητρότητα;

Ηλέκτρα: *(με έκπληξη)* Ορίστε;

Άλκης: Γιατί σας καίει τόσο το θέμα το οικονομικό, δεσποινίς Ηλέκτρα, μπορείτε να μας το εξηγήσετε;

Ηλέκτρα: Ενώ, εσένα σε ενδιαφέρει μονάχα η δόξα...

Άλκης: Μου τα ψιθύρισε ο συγχωρεμένος.

Ηλέκτρα: Τα ποια, ακριβώς;

Άλκης: Για τα ταξίδια σου στις Ινδίες και στις λοιπές Ανατολές...

Ηλέκτρα: Ναι... Και; Τα αγαπημένα μου μέρη.

Άλκης: Το τερπνόν μετά του ωφελίμου, θα έλεγα εγώ.

(Η Ηλέκτρα δείχνει να μαγκώνεται και παίρνει στα χέρια της το πακέτο με τα τσιγάρα. Ανάβει τσιγάρο και φυσά τον καπνό με δύναμη στο χώρο).

Ορέστης: Τι θες να μας πεις ρε Άλκη, επιτέλους;

Τιτίκα: Θα μας σκάσει αυτός πάλι...

Άλκης: Τώρα θα το πάθετε κι αυτό.

Τιτίκα: Μα τι άνθρωπος;

Άλκης: Η δεσποινίς Ηλέκτρα δεν ταξίδευε στις Ασίες μόνο για λόγους αναψυχής.

Ορέστης: Αλλά;

Ηλέκτρα: Τι τομάρι!

Άλκης: Σχεδιάζει, εδώ και χρόνια, να υιοθετήσει παιδί... Εξ' Ανατολάς.

(Άλκης και Ηλέκτρα πίνουν ταυτόχρονα μονορούφι το κρασί τους).

Τιτίκα- Ορέστης: Τιιι;

Ηλέκτρα: *(απολογητικά)* Ε, όχι και χρόνια. Θα σας το ανακοίνωνα-

Τιτίκα: *(με δυνατή φωνή)* Πότε, Ηλέκτρα; Πότε; Τι έχεις κάνει, παιδί μου; Άγιε μου Σώστη... Τέτοια μυστικά από την μάνα σου την ίδια;

Ορέστης: *(με έκπληξη)* Καλά ρε αδερφή, ούτε σε μένα;

Τιτίκα: *(πιάνει το κεφάλι της)* Εξώγαμο στην οικογένειά μας! Θε μου σχώρα μας! *(κάνει το σταυρό της και πίνει μονορούφι το κρασί της).*

Ορέστης: Αυτό είναι το θέμα, ρε μάνα;

Ηλέκτρα: Θα σας μιλούσα-

Τιτίκα: Πότε Ηλέκτρα; Πότε; Αγκαλιά με το ξώγαμο, θα μας το 'λεγες;

Ηλέκτρα: Το σχεδιάζα με τον πατέρα...

Ορέστης: Με απογοήτευσες βαθιά σήμερα...

Ηλέκτρα: Θέλετε νούμερα;

Τιτίκα: Τι νούμερα, πάλι;

Ηλέκτρα: Περίπου 239.000 μικρές Ινδές πεθαίνουν κάθε χρόνο επειδή δεν λαμβάνουν την ίδια φροντίδα με τα αγόρια.

Τιτίκα: Κορίτσι θα πάρεις;

Ηλέκτρα: Σύμφωνα με πρόσφατες έρευνες, η θνησιμότητα μεταξύ των κοριτσιών που γεννήθηκαν από το 2000 ως το 2005 φτάνει το 18,5 %. Μιλάμε για ανήλικα παιδιά.

Ορέστης: Και ποιος ο λόγος να κρύβεσαι;

Άλκης: *(απευθυνόμενος στον Ορέστη)* Καλά κι εσύ δε πας πίσω.

Ορέστης: *(απευθυνόμενος στον Άλκη)* Τι πετάγεσαι συ πάλι, ρε ανακατωσούρα;

Ηλέκτρα: Ωπα, ώπα... Τι είν' αυτό που χάνουμε εδώ;

Άλκης: Μιας και το ξεκινήσαμε, να το ολοκληρώσουμε λέω 'γω.

Ορέστης: Εσύ δε παίζεσαι με τίποτα!

Άλκης: Με το συμπάθιο...

Ορέστης: Είναι παλαβός ετούτος, τελικά, ε;

Τιτίκα: Ορέστη μου; Κι εσύ ζώγαμο;

Άλκης: *(απευθυνόμενος στον Ορέστη)* Να πω; Όχι... ρωτάω; Να πω;

Ορέστης: Να πεις, ρε! Να πεις! Τι θες να πεις; Θα σε φοβηθούμε;

Άλκης: Ξύνεσαι κι εσύ στη γιλίτσα, λοιπόν...

Τιτίκα: *(μονολογεί κοιτώντας ψηλά στο ταβάνι)* Θε μου, ένα λάθος έκανα η έρημη... Γιατί με τιμωρείς έτσι;

Ορέστης: Τι λες ρε μάνα;

Τιτίκα: Δεν μου 'φταναν τα δυο παιδιά αμφιβόλου πατρός... πρέπει να φορτωθώ τώρα και δυο εγγόνια αγνώστου... και πατρός και μητρός.

Άλκης: Πόσα πήρε ο κύριος Κωνσταντίνου από τον συγχωρεμένο, κύριε Ορέστη;

Τιτίκα: Ο ποιοσός;

Ηλέκτρα: *(γελώντας τρανταχτά)* Ο εκδότης...

Τιτίκα: Ο ποιοσός;

Ηλέκτρα: Του πρώτου βιβλίου του γιόκα σου.

(Ο Ορέστης δείχνει να τα χάνει. Παίρνει στα χέρια του το πακέτο με τα τσιγάρα από το τραπέζι και ανάβει τσιγάρο. Φυσά τον καπνό με δύναμη στο χώρο).

Άλκης: *(κουνά το χέρι του μπροστά από το πρόσωπό του για να διώξει τον καπνό)*

Μ' αυτά και μ' αυτά, ντουμανιάσαμε σήμερα...

Τιτίκα: *(με άγριο ύφος επίπληξης)* Ορέστη; Μα, αυτοέκδοση, παιδί μου...; Και μου το 'κρυβες;

Ηλέκτρα: Γιατί, από την αδερφή του τη δίδυμη, τι το έκανε;

Ορέστης: Ε, όχι και αυτοέκδοση ακριβώς, απλά-

Τιτίκα: Και μας έχεις φλομώνει στην ηθικολογία απ' πρωί...

Ηλέκτρα: Πόσα πήρε, ρε;

Ορέστης: Εσύ να μας πεις πόσα θα δώσεις έξω;

Ηλέκτρα: *(ειρωνικά)* Μπράβο ρε αδερφέ! *(χτυπά αργά παλαμάκια)*.

Ορέστης: *(απευθυνόμενος στην Ηλέκτρα)* Βγάλε τη σκούφια σου αδερφή...

Τιτίκα: Κατά τα λοιπά η μανούλα σας φταίει για όλα! Αυτή σας κατέστρεψε, με τα μυστικά της. Αυτή που πάλευε τόσα χρόνια μόνη της με τις τύψεις. Και υπέφερε για την ενότητα. Για το καλό το δικό σας και όλων μας μαζί...

Ηλέκτρα: Ε, καλά τώρα-

Τιτίκα: Και βρίσκομαι εγώ εδώ να κατηγορούμαι και να απολογούμαι για μια βραδιά μοιραία, για μια και μοναδική. Κι εσείς, πίσω από την πλάτη μου, να στήνετε υιοθεσίες με ξώγαμα εξωτερικού και να χρηματοδοτείτε τα συγγράμματά σας υπογείως... Τον ύπνο του δικαίου, η μαντάμ Τιτίκα.

Ορέστης: Άλκη, μας τα έκανες σήμερα...

Τιτίκα: Άστον αυτόν! Τα δικά μας κοίτα ... Αυτός ήξερε τελικά πιο πολλά απ' ότι εμείς οι ίδιοι μεταξύ μας.... Για ποιά αγάπη μου μιλάτε εσείς μετά και ποιά εμπιστοσύνη;

(Μεγάλη παύση - Στιγμές αμηχανίας).

Ορέστης: Ίσως τελικά ο πατέρας με την διαθήκη του να μας εκδικήθηκε...

Ηλέκτρα: Ίσως και να 'θελε να μας ξεγυμνώσει.

Ορέστης: Εμάς και τα μυστικά μας.

Ηλέκτρα: Έστω κι από την τροφοδόχο...

(Μεγάλη παύση).

Τιτίκα: *(με απλανές βλέμμα)* Άτιμε οικονομέ...

Άλκης: Ααα... Όλα κι όλα... Να με βλογάτε 'μένα... Και 'μένα και τούτες εδώ *(σηκώνει το μπουκάλι με το κρασί)* Τις Άγιες, τις Παλιές τις Ρίζες. Αν δε μιλούσα σήμερα, μες στα σιοτάδια θα κοιμόσαστε. Το Φως σας έφερα. Ξυπνήσατε! *(πίνει το κρασί μονορούφι)*

(Μεγάλη παύση- Αμηχανία).

Αλλά ασχέτως με τα σημερινά, ασχέτως και με την συμφωνία μας, να το ξέρετε! Εγώ ένα πράμα θέλω να συνεχίσω να κάμω... Να σας υπηρετώ... Όπως όλα τούτα τα χρόνια. Σα δούλος και σα πατέρας! Και σας το υπογράφω αυτό.

Τιτίκα: Κάνε όνειρα γλυκά, εσύ...

Συσκότιση

Δ' σκηνή

(Στο σαλόνι της έπαυλης. Η μαντάμ Τιτίκα περιφέρεται ανήσυχη, πάνω- κάτω στο χώρο, κρατώντας ένα ποτήρι με κόκκινο κρασί στο χέρι της).

Τιτίκα: Άλκηρηη... Άλκηρηηη... *(αγχωμένη)* Μα που είναι επιτέλους αυτό το παιδί;

Άλκης: *(εισέρχεται στη σκηνή από την κουζίνα φορώντας ποδιά και ένα γάντι κουζίνας με μια κουτάλα στο χέρι - βρίσκει σε εγρήγορση)* Με φώναζες;

Τιτίκα: *(ειρωνικά)* Εσύ τι λες;

Άλκης: Ότι με φώναζες.

Τιτίκα: Γάτος είσαι.

Άλκης: Τόσα χρόνια, δεν μ' έμαθες;

Τιτίκα: Και από την καλή και από την ανάποδη.

Άλκης: Κι από την ανάποδη... Ναι... Από την πολύ ανάποδη! *(γελάει- Η Τιτίκα τον κοιτά στραβωμένη - μικρή παύση).*

Τιτίκα: Έχουν αργήσει.

Άλκης: Ε, κέντρο είναι αυτό, δεν τα ξέρουμε; Παραμονή Πρωτοχρονιάς σήμερα, μαντάμ Τιτί...

Τιτίκα: Τουλάχιστον έρχονται όλοι με ένα όχημα.

Άλκης: Με του Ορέστη, ε;

Τιτίκα: Και συνοδηγό τον νέο του εκδότη.

Άλκης: Ποιος θα το 'λεγε; Στα ευπώλητα για μήνες.

Τιτίκα: Εγώ τα έλεγα...

Άλκης: Εσύ τα έλεγες.

Τιτίκα: Και δεν το λες και λίγο, Άλκη μου, να ζητούν τα δικαιώματα του βιβλίου σου δύο οίκοι του εξωτερικού.

Άλκης: Μεγαλεία, το λες.

(Μεγάλη παύση).

Τιτίκα: Έχουν αργήσει.

Άλκης: Άντε πάλι.

Τιτίκα: Μα, δεν κρατιέμαι...

Άλκης: Η Ίντιρα, ε;

Τιτίκα: Το χρυσό μου... Μ' αυτά τα ματάκια του, τα πράσινα.

Άλκης: Κούκλα σκέτη! Σαν τη γιαγιά της...

Τιτίκα: Λες να πήρε κι απ' τον παππού της;

Άλκης: Ναι, αλλά από ποιον παππού της;

Τιτίκα: Έλα μου ντε.

(Τιτίκα και Άλκης κοιτάζονται στα μάτια).

Τιτίκα: *(απότομα)* Καλά, άστα αυτά, τώρα. Πως πάει το-

Άλκης: Κάστανο - δαμάσκηνο, δαμάσκηνο - κάστανο; *(παύση- Η Τιτίκα του γνέφει με το κεφάλι θετικά).* Χόρτασα να χώνω αβέρτα! Μου πιάστηκε το δάχτυλο, ένα πράμα.

Τιτίκα: Σε παρακαλώ, Άλκη μου...

Άλκης: Ορίστε;

Τιτίκα: Τις εκφράσεις σου λίγο...

Άλκης: Παρασύρθηκα.

Τιτίκα: Το καταπίνω κι αυτό... *(αλλάζει θέμα).* Από οίνο ευλογημένο;

Άλκης: Τι;

Τιτίκα: Το γνωστό;

Άλκης: Μπα. Αυτοσχεδίασα σήμερα.

Τιτίκα: Δηλαδή;

Άλκης: Άστο πάνω μου.

(Στέκεται και κοιτά χαζομένος την Τιτίκα).

Τιτίκα: *(του κάνει νόημα δείχνοντας με τα μάτια της την κουζίνα)* Ε, άντε ντε...

Άλκης: Ναι, φυσικά...

(Ο Άλκης αναχωρεί για την κουζίνα και έπειτα από λίγο επιστρέφει με ένα μπουκάλι κρασί και ένα ποτήρι. Δίνει το ποτήρι στην Τιτίκα και την σερβίρει).

Τιτίκα: *(δοκιμάζει)* Μμμ... Μα, τι εξάισιο!

Άλκης: Το 'ξερα.

Τιτίκα: Όπως όλα, εσύ.

(Ο Άλκης χαμογελά).

Τι πίνουμε, όμως;

Άλκης: Εινόμαυρο από άλλον πλανήτη!

Τιτίκα: Άλλο εννοώ...

Άλκης: Αγνό μετάξι!

Τιτίκα: Ναι... Όνομα δεν έχει;

Άλκης: Ωρίμανση δώδεκα μηνών σε γαλλικά βαρέλια!

Τιτίκα: Το όνομα, παιδί μου, ποιο είναι;

Άλκης: «Αυτόριζο».

Τιτίκα: Αααα... Εσύ, δεν τρώγεσαι με τίποτα...

Άλκης: *(δείχνει το μπουκάλι)* Την μάρκα του λέω. «Αυτόριζο» του Θυμιόπουλου.

Τιτίκα: *(παίρνει το μπουκάλι στο χέρι της, επεξεργάζεται την ετικέτα και μονολογεί)*
Μα να κυκλοφορεί στην αγορά τέτοιο κρασί και εμείς... Τόσο καιρό. Εκεί...
Κολλημένοι στις «Παλιές Ρίζες».

Άλκης: Ήρθε φαίνεται πια η ώρα.

Τιτίκα: Ναι. Δόξα τω Θεώ.

Άλκης: Η ώρα των μεγάλων αλλαγών.

Τιτίκα: *(υψώνει το ποτήρι της)* Στην υγεία τους!

ΤΕΛΟΣ